

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 16
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 20

Διευθυντής και εκδότης
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΑΘΗΝΗΣ ΟΔΟΣ ΑΓΚΟΥΡΓΟΥ 14.
Παρά τὸν σταθμὸν Σιδ. Ἀθην. Πειραιῶς

ΑΙΚΛΗΡΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΛΑΧΕΙΩΝ ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ»

Κατὰ τὰ εἰσθότα τὴν 15ην τοῦ προσεχούς Ἰανουαρίου τοῦ 1903 θέλει γίνεῖ ἐν τοῖς γραφείοις ἡμῶν, ὡς συνήθως, ἡ ἐκκύβευσις τῶν λαχείων τῆς «Φύσεως», καθ' ἣν 200 καὶ πάλιν ἀριθμοὶ θέλουσι κερδίσει τὰ κάτωθι ἀναφερόμενα ἀντικείμενα. Παρακαλοῦνται δὲ ὅσοι καθυστεροῦσιν ἐπὶ τὴν συνδρομὴν των, ν' ἀποστείλωσι ταύτην ἐγκαίρως, ὅπως λάβωσι τὴν ἀπόδειξιν των, ἐφ' ἧς σεσημειῶται ὁ ἀριθμὸς τοῦ λαχείου των.

- Θὰ κερδίσωσι δὲ κατὰ σειράν ὡς ἑξῆς.
- 1ος ἀριθμὸς ἐν χρυσοῦν ὠρολόγιον.
- 2ος ἐν ὄπλῳ κυνηγητικόν.
- 3ος ἐν κομψῶν πολὺκροτον.
- 4ος μίαν συσκευὴν τραπέζης.
- 5ος ἐν μετάλλινον ἀνθοδοχείον.
- 6ος μίαν ἐλαιογραφίαν.
- 7ος ἐν ζεύγος διόπτρων.
- 8ος ἐν κρυστάλλινον βαρόμετρον.
- 9ος ἐν καλλιτεχνικὸν θερμόμετρον.
- 10ος ἐν χρυσοῦν λεύκωμα.
- 11ος ἐν χρῆσιμον κομφοτέχνημα.
- 12ος ἐν ἐξυπνιτήριον.
- 13ος ἐν ἀντικείμενον ἀξίας.
- 14ος ἐν γαλλο-ἐλληνικὸν λεξικόν.
- 15ος ἐν μικρὸν ἐπιπλόν.
- 16ος τὰ ἔργα τοῦ Ἰουλίου Βέρν.
- 17ος τὸν Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους.
- 18ος τὴν εἰκόνα τοῦ Παρθενῶνος.
- 19ος τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ
- 20ος μίαν κομψὴν λυχνίαν.

Δέκα ἐπόμενοι ἀριθμοὶ κερδίζουν ἀνὰ ἓν κρυστάλλινον μελανοδοχεῖον.

Δέκα ἐπόμενοι ἕτεροι ἀριθμοὶ ἀνὰ μίαν φωτογραφίαν τῶν πριγκίπων Νικολάου καὶ Ἑλένης.

Καὶ δέκα ἐπόμενοι ἀνὰ ἓν χρυσοῦν ἱστορικὸν βιβλίον.

Ὅμοιως 50 ἀριθμοὶ θὰ κερδίσουν ἀνὰ μίαν μεγάλην φωτογραφίαν.

50 ἐπόμενοι ἀνὰ ἓν ἀντικείμενον ἀξίας 5 δρ. κατ' ἐκλογὴν τοῦ κερδίζοντος.

Καὶ οἱ τελευταῖοι 50 ἀνὰ ἓν ἀντικείμενον τῆς ἐκλογῆς μας.

Πάντες δὲ οἱ ἐκκυβευθησόμενοι οὕτως ἀριθμοὶ θέλουσι δημοσιευθῆ ἐν καιρῷ διὰ τῆς «Φύσεως».

Ὁ ἀριθμὸς τοῦ λαχείου εἶνε, ὡς πάντοτε, ὁ σημειούμενος ἀξίων ἀριθμὸς τῆς ἀποδείξεως, ὃν κατέχουσιν ἤδη οἱ πληρώσαντες τὴν συνδρομὴν των. Οἱ δὲ μὴ λαβόντες ἐπὶ αὐτόν, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν ἡμῖν συντόμως τὴν συνδρομὴν των καὶ τοῖς ἀποστείλωμεν τὴν ἀπόδειξιν των μετὰ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ λαχείου των, ἵνα μὴ ἀποκλεισθῶσι τοῦ δικαιώματος τῆς συμμετοχῆς των εἰς τὰς κληρώσεις ταύτας κτλ.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ο ΚΟΜΗΤΗΣ ΤΟΥ 1902

Ἰ λέγει περὶ αὐτοῦ ὁ Φλαμαριῶν.

Ὁ ἐπισκεπτόμενος ἤδη ἡμᾶς κομήτης εἶναι πολὺ μετριόφρον ὑποκείμενον. Εἶναι ἀληθές, ὅτι εἶναι ὄρατος τῷ γυμνῷ ὀφθαλμῷ, καὶ μόλις ἐπέλθῃ νύξ, τοῦ οὐρανοῦ ὄντος διαυγοῦσα, ἀναζητοῦντες αὐτόν πρὸς δυσμὰς τοῦ ζενίθ ἐν τῷ ἀστερισμῷ τοῦ Κύκνου, δυνάμεθα νὰ τὸν διακρίνωμεν ὑπὸ τὴν μορφήν ὠχροῦ νεφελώματος. Τὸ καλεῖτερον ἐπὶ νὰ μεταχειρισθῆ τις διόπτρα καὶ τότε παρατηρεῖται, ὅτι δὲν εἶναι λαμπρὸς καὶ τόσον μάλ-

λον, καθόσον τὸ φῶς τῆς σελήνης ἀποσβέννυσιν αὐτὸν ἐν μέρει διὰ τοῦ γαλακτώδους φωτισμοῦ τοῦ οὐρανοῦ.

Ἐκτὸς δὲ τούτου ἡ λάμψις αὐτοῦ δὲν ἀξάνει, καθόσον ὁ κομηφόρος ἀστὴρ ἀπομακρύνεται ἤδη ἡμῶν.

Ὁ κομήτης οὗτος ἀπέχει τῆς γῆς 65 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα καὶ φεύγει ταχέως πέραν τοῦ ἡλίου, μέλλον νὰ περιέλθῃ τὴν γῆν τὴν 23 Νοεμβρίου ἐν ἀποστάσει 59 ἑκατομμυρίων χιλιομέτρων, ἵνα κατόπιν ἐπιστρέψῃ εἰς τὰ βάθη τοῦ ἀχανοῦς.

Ἐν τῷ Ἀστεροσκοπείῳ τοῦ Juvisy ἐξητάσαμεν αὐτόν καὶ δὴ ἰχνογράφησαμεν καὶ ἐφωτογραφήσαμεν καθ' ἑκάστην ἑσπέραν, ὡσάκις ὁ καιρὸς ἐπέτρεπεν ἡμῖν τοῦτο. Εἶναι δὲ τοσοῦτον διαφανῆς, ὡστε οἱ ἐλάχιστοι ἀστὲρες ἐνώπιον τῶν ὁποίων διήρχετο, ἦσαν ὄρατοὶ ἡμῖν. Μολονότι δὲ δὲν δύναται τις νὰ τὸν κατατάξῃ μεταξὺ τῶν «Ὡραίων κομητῶν» ἐν τούτοις σχετικῶς μόνον θεωρεῖται μικρός. Ἐσχόν τὴν περιέροισιν νὰ τὸν μετρήσω καὶ εὐρον, ὅτι ἔχει μήκος 514,000 χιλιόμετρα, πλάτος 129,000 καὶ ὄγκον 2,200 τρισεκατομμύρια κυβικὰ χιλιόμετρα, ἤτοι περίπου 2,000 τὸν ὄγκον τῆς γῆς.

Παρά τὸν καταπληκτικὸν τοῦτον ὄγκον, ὁ κομήτης οὗτος δὲν κέκτῃται σχετικῶς βάρους, καθόσον ἀποτελεῖται ἅπας ἐκ καπνοῦ. Εἶναι σφαῖρα ἀνέμου, ἥτις μετ' οὐ πολὺ θὰ ἐξαφανισθῇ, ὑπέκουσα τοῖς ἀπολύτοις τῆς παγκοσμίου ἔλξεως νόμοις. Εἶναι νεφέλωμα ἀπολύτως ἐλαφρόν, οὐτινος ὁ πυρὴν δύναται νὰ ἡ στερῆς ἢ νὰ σύγκηται ἐκ στερεῶν ἀερολίθων, διαπύρων, ἀλλ' οὐτινος ἡ κυρία ἔκτασις ἀποτελεῖται ἐξ αερίων, ἐν οἷς κυριαρχοῦσι τὰ ἀνθρακῶδη.

Τὰ αέρια ταῦτα ἀπομονοῦμενα ἐν τοῖς ἀπεράντοις ἐκτάσει τοῦ ἀπείρου, λαμβάνουσι φυσικῶς σχῆμα σφαιρικόν, καὶ δὲν ἔχουσι οὐρανὸν, οὔτε κόμην ἢ ἐπικεφαλίδα. Ὅπου ὅμως φθάνουσι ἐν ταῖς περιηλίοις χώραις, γίνονται μᾶλλον εὐαίσθητοι τῶν στερεῶν πλανητῶν, διὰ τῆς θερμαντικῆς, φωτεινῆς, ἠλεκτρικῆς καὶ μαγνητικῆς ἐνεργείας τοῦ ἡλίου. Ὁ κομήτης τότε διαστέλλεται, οἱ ἄτμοι του ἀναπτύσσονται καὶ ἐκφεύγουσι ἐν εἰδει φωτεινῶν διαχύσεων πρὸς τὸ ἀκτινοδόλον ἄστρον· εἶτα δὲ ἐκατέρωθεν τῆς κεφαλῆς του ἀπωθοῦνται καὶ ἀρχεται τὸ οὐραϊὸν ἄρμα. Ἐνίοτε θύσανοι ἀναφαίνονται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ κάποτε σχηματίζεται πολλαπλοῦς κῶνος, ἀποτελούμενος ἐκ διαδοχικῶν περιβλημάτων. Τὰ αέρια ταῦτα συνήθως ὠθοῦνται πρὸς τὰ ὀπισθεν, ἐνῶ ὁ κομήτης χωρεῖ ταχέως εἰς τὸν δρόμον του. Ὡς φαίνεται δὲ

τὸ κυριώτερον μέρος ἐν ταῖς λεπτομερείαις διαδραματίζει ὁ ἠλεκτρισμός.

Ὁ ἥλιος ἐπενεργεῖ ἐπὶ τοῦ κομήτου ἰον διὰ τῆς ἔλξεως, 2ον διὰ τῆς θερμότητος, 3ον διὰ ἠλεκτρισμοῦ καὶ μαγνητισμοῦ καὶ 4ον διὰ τῆς ἀπωστικῆς αὐτοῦ δυνάμεως.

Γενικῶς πιστεύεται, ὅτι αἱ οὐραὶ τῶν κομητῶν ἀκολουθοῦσι τούτους δίκην φωσφορῶδων ἐπομένων ὑλῶν. Εἶναι δὲ πλάνη τοῦτο, καθόσον αὐταὶ ἀντιτίθενται τῷ ἡλίῳ, ὡσεὶ ἦσαν φωτειναὶ σκιαί τῶν κομητῶν, συνήθως ἐλαφρῶς κλίνουσαι ἀντιθέτως τῇ κινήσει.

Ὁ λόγος τῆς ὑπάρξεως τῶν κομητῶν ἐν τῷ σύμπαντι διατελεῖ ἔτι αἰνιγματώδης, καθ' ὅσον ἀποτελοῦν ἐξαιρέσει ἐν τῇ γενικῇ ἁρμονίᾳ τῶν οὐρανίων κινήσεων καὶ ἀφ' ἐτέρου διαπερῶσι τὴν ἁρμονίαν ταύτην, ὡς παρειακτοὶ φυγάδες ἐν ξένῃ μελωδίᾳ χωρῶν. Τὶ ζητοῦσιν ἐνταῦθα, εἶναι ἀδηλὸν ἔτι.

Τινὲς κομήται, διερχόμενοι ἐκ τῶν πλανητικῶν χωρῶν ἡμῶν, ὑπέκειψαν τῇ ἰσχυρᾷ ἔλξει τοῦ Διός, Κρόνου, Οὐρανοῦ, οἵτινες διαρκῶς τοῖς σταίνουσιν ἀόρατον παγίδα! Ἠχημαλωτίσθησαν καὶ ἔκτοτε διαμένουσιν ἐν τῷ ἡλιακῷ ἡμῶν κόσμῳ, μὴ δυνάμενοι νὰ διαφύγωσι.

Πᾶς κομήτης ἅπαξ παραστρατήσας τῆς ὁδοῦ αὐτοῦ διὰ τῆς ἔλκτικῆς ἐπιδράσεως πλανῆτου τινός, μεταβάλλει ἐντελῶς προορισμόν. Μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν αὐτοῦ εἰς τὸν ἡλίον ἢ θὰ παρελκουσθῇ ἐκ τῆς ἐπιδράσεως ξένων πλανητῶν ἢ θὰ περιέλθῃ τὸ ἀπείρον διὰ παραβολῶν καὶ ὑπερβολῶν, βυθιζόμενος εἰς τὰς ἀβύσσους τοῦ ἀπεράντου χάους.

Πιθανῶς οἱ κομήται εἰσὶ νεφελώματα ἐγκαταλειφθέντα ἐν ἀρχῇ τοῦ ἡλιακοῦ κόσμου, καὶ ἄτινα ἀνεπαίσθητως προσελκύνει ἡ κεντρικὴ ἐστία πρὸς ἣν ἔρχονται καὶ περιπίπτονται, ὡς χρυσαλίδες πᾶσι τῆς φλογός. Πολλὰ δὲ τοιαῦτα δυνατὸν νὰ κατέρχωνται ἐκ τῶν ἄλλων συστημάτων καὶ νὰ συναντῶνται μετὰ τοῦ ἡμετέρου ἐν τῇ μεταφορᾷ ἡμῶν πρὸς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Ἡρακλέους. Τὸ πᾶν δὲ τελενεὶ νὰ πιστεύωμεν, ὅτι ὑπάρχουσι τῆδε κακεῖσε, διεσπαρμένοι ἐπὶ τῶν οὐρανίων χωρῶν κομήται κατακερματισμένοι, ναυάγια ἑκατομμυρίων κόσμων, οὓς θύελλά τις παρέσυρεν ἅπασ. Ὁ δὲ Κέπλερ φρονεῖ, ὅτι ὑπάρχουσι τόσοι κομήται ἐν τῷ οὐρανῷ, ὅσοι ἰχθεῖς ἐν τῷ ὠκεανῷ.

Ἡ ἀνάλυσις τοῦ φωτός αὐτῶν ἀποδεικνύει γενικῶς, κατ' ἀπροσδόκητον σχέσιν, φάσμα ἡλιακόν, ἀνάλογον πρὸς τὴν φλόγα τοῦ οἴνοπνεύματος.

Ἐτέρα δὲ σημαντικὴ σύμπτωση παρουσιάζεται, ὅτι ἡ παρουσία ἀνθρακος, ὀξυγόνου καὶ

Ο ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΣ ΩΣ ΥΠΝΩΤΙΚΟΝ

ἀζώτου ἐν τοῖς οὐρανίοις τούτοις ἐργαστηρίοις εἶναι ἔτι μᾶλλον ἀξιοπαρήρητος, καθόσον ἡ ζωὴ ἀκριβῶς ἤρετο ἐπὶ τοῦ πλανήτου μας διὰ τοῦ χημικοῦ συνδυασμοῦ τοῦ ἀνθρακος μετὰ τοῦ ὕδρογόνου, τοῦ ὀξυγόνου καὶ τοῦ ἀζώτου πρὸς σχηματισμὸν τῶν πρῶτων λευκαδιοειδῶν κυττάρων.

Ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου στερούμεθα τῆς ἐπισκέψεως τῶν πυριφλεγῶν τούτων κομητῶν. Πρὸ ἡμῶν αἰῶνος ἐφάνη ὁ ὠραιότερος κομήτης, τῷ 1858, ὅστις ὄντως ὑπῆρξε μεγαλοπρεπής. Οἱ τῶν 1861 καὶ 1862 ἦσαν θαυμάσιοι. Εἶτα οἱ τῶν ἐτῶν 1874, 1881, 1882 ὠραιότατοι. Ὡσαύτως τῷ 1886 ἐφάνη εἰς πολὺ ὠρατός, ὅστις ἦτο ὄρατός ἡμῖν ἀπὸ τῆς 18ης μέχρι τῆς 28ης Ἀπριλίου πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ Ἠλίου. Ἄλλ' ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τῶν τοῦ 1881 καὶ 1882 οὐδεὶς ἕτερος προσεῖλκυσε σοβαρῶς τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινου. Ὅμιλῷ δὲ περὶ τοῦ ἡμετέρου βορείου ἡμισφαιρίου, καθόσον οἱ τοῦ νοτίου κάτοικοι εἶχον δύο λαμπρὰς ἐπισκέψεις κομητῶν τῷ 1887 καὶ 1901.

Οἱ διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ ὄρατοὶ κομήται εἰσὶν ἀρκούντως σπάνιοι, βλέπομεν δὲ τοιοῦτους ἀνὰ τετραετίαν ἢ πενταετίαν κατὰ μέσον ὄρον, δηλ. οἱ ἐπιστήμονες καὶ καταγινομένοι εἰς τὴν ἀστρολογίαν καὶ τὴν μελέτην τῶν φυσικῶν φαινομένων, γνωρίζοντες δὲ συνεπῶς τὰ μέρη, ἐνθα ἐμφανίζονται ἡμῖν οἱ παράδοξοι οὗτοι ἐπισκέπται.

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἀληθῶς ἐκπλήττοντας τὸν κόσμον κομήτας διὰ τὴν ὠραιότητα καὶ μεγαλοπρέπειαν αὐτῶν καὶ οἵτινες τοσοῦτον θαυμάσιως ἀναπτύσσονται ἀνὰ τοὺς οὐρανίους θόλους, εἰσὶ σπανιώτατοι καὶ ἀναφαίνονται κατὰ περιόδους μεγάλας ἀφοῦ ἀπὸ τοῦ 1858 μόνον ἐξ εἶδεν ἡ Εὐρώπη.

Ὁ δὲ προκειμένος νῦν θὰ διέλθῃ σχεδὸν ἀπαρήρητος καὶ ὡς σκιά, ἀλλ' οὐχὶ ἴσως καὶ ἀνευ ἐνδιαφέροντος διὰ τὴν ἐπιστήμην, διότι ἀκριβῶς ἡδὴ ἐξετάζεται καὶ τὸ ζήτημα τῆς διὰ τῆς ἀναλύσεως τοῦ ἡλιακοῦ φάσματος συστάσεως τοῦ σύμπαντος καὶ ἴσως διευκρινισθῇ τι ἐκ τούτου.

Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

Ὁ βίος δὲν ἐγένετο διὰ τὴν μάθησιν καὶ τὴν ἐργασίαν, ἀλλ' ἡ μάθησις καὶ ἡ ἐργασία ἐγένοντο διὰ τὸν βίον.

H. Spencer.

Ἡ πολλὴ ποιήσις καταστρέφει τὸ πᾶν καὶ ἡ πολλὴ κρίσις τοὺς στίχους.

G. Tournade.

Ἵπάρχουσι φῶτα φωτίζοντα καὶ φῶτα σκοτίζοντα.
G. M. Valtour.

ἠλεκτοισμὸς ἔχει περιεργὸν ἰδιότητα ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπινου ὀργανισμοῦ, διαπιστωθεῖσαν δὲ καὶ πρακτικῶς χρησιμοποιηθεῖσαν. Δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ὡς ὑπνωτικὸν καὶ τοπικὸν ἀναισθητικόν, ὡς τοιοῦτον δὲ χρησιμοποιοῖται ἀπὸ ἱκανοῦ ἐπιτυχῶς εἴτε πρὸς ἐκρίζωσιν ὀδόντων εἴτε διὰ λίαν ἀλγεινὰς χειρουργικὰς ἐγχειρήσεις. Τὴν προσοχὴν τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου ἐπὶ τῶν πλεονεκτημάτων τῆς χρήσεως τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ἐπιστῶσιν ἤδη δύο γάλλοι ἱατροί, ὁ Στέφανος Λεδούκ καὶ ὁ Βιλιένκν. Ὁ πρῶτος χρησιμοποιοῦ ἠλεκτρικά ρεύματα διακείμενα 200 ἰσχύος κατὰ δευτερόλεπτον. Τὸ ζῶον ἐπὶ τοῦ ἰσίου ἐξετέλεσε κατ' ἀρχὰς τὰ πειράματα, ἐλάμβανεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, κεκαρμένης, τὸν ἕτερον τῶν πόλων, ἀποτελούμενον ἐξ ὑδροφίλου βάμβακος ἐμπεποτισμένου εἰς θαλάσσιον ἄλας καὶ ἐπιεκαλυμμένου διὰ μεταλλικῆς πλακῆς. Ὁ ἕτερος πόλος θίγει κεκαρμένην χώραν τῶν νῶτων πρὸς τὴν οὐράν. Αὐξανομένου βαθμιαίως τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, τὸ ζῶον κατ' ἀρχὰς μὲν καταλαμβάνεται ὑπὸ σπασμῶν, εἶτα δὲ πίπτει ἀνίσθητον, ἡ ἀναπνοὴ σταματᾷ, ἐλαττωμένης δὲ τότε τῆς ἐντάσεως τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος ἐπέρχεται ὑπνος ἥσυχος καὶ κανονικός. Ἡ ἀναπνοὴ καθίσταται κανονική, ἡ καρδία λειτουργεῖ καλῶς, ἀλλ' ἄπασαι αἱ ἐγκεφαλικά λειτουργία παύουσι, τὸ δὲ σῶμα ἀναισθητεῖ. Ἡ διάρκεια τοῦ ὕπνου δυνατὸν νὰ παραταθῇ ἐφ' ἱκανόν. Πολλὰ ζῶα ἠδυνήθησαν νὰ μείνωσι κοιμώμενα οὕτω ἐπὶ δύο ὁλοκλήρους ὥρας ἀνευ βλάβης τῆς ὑγείας αὐτῶν. Ἡ ἐξέγερσις εἶναι αἰφνίδια. Εὐθύς ὡς διακοπῇ τὸ ἠλεκτρικὸν ρεῦμα, τὸ ζῶον ὀρθοποδεῖ, περιπατεῖ καὶ πηδᾷ φαιδρότατον. Οὐχὶ μόνον οὐδεμία ἐπέρχεται ἀδιαθεσία, ἀλλὰ ζῶα τινα, ὡς ὁ κύων π. χ., φαίνονται μετὰ τὴν ἐξέγερσιν φαιδρότερα ἢ ἐν κανονικῇ καταστάσει. Ἡ ἀποκατάστασις τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος δὲν φαίνεται νὰ προκαλῆ ἄλγος, διότι τὸ ζῶον οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην βάλλει κρουγῆν.

Ὁ κ. Λεδούκ ἐδοκίμασε πολλὰ ρεύματα. παρετήρησε δὲ ὅτι τὰ μετὰ 150—200 διακοπῶν κατὰ δευτερόλεπτον καὶ ἐντάσεως 16—30 βόλτ ἐν κλειστῷ ἀγωγῷ δεκνύοντα 2—17 χιλιομπέρ (ἀναλόγως τοῦ ζῶου) ἀνευ αὐτοεπαγωγῆς ἐπιφέρουσι τὰ καλλίτερα ἀποτελέσματα.

Κατὰ ταῦτα δυνατὸν παρὰ τῷ ζῷ νὰ ἐμποτισθῶσι δι' ἠλεκτρισμοῦ ἀνευ ἄλγους τὰ αἰσθητικὰ κέντρα χωρὶς νὰ ἐπηρεασθῶσι τ' ἀναπνευστικά καὶ ἀγγειοκινητικά. Ἐπιτυγχάνεται οὕτως ὕπνος ἥσυχος καὶ παραταταμένος καὶ τελεία ἢ καθολικὴ ἀναισθησία.

Ο κ. Λεδούκ αναφέρει, ότι εξέτελεσε πειράματα και επί ανθρώπων, αλλά μόνον διά τοπικήν αναισθησίαν. Τὸ ρεύμα διοχετεύεται ἐπὶ τῆς χώρας εὐαίσθητου ἢ μικτοῦ κατ' ἐπιπολὴν νεύρου π.χ. ἐν τῇ παλάμῃ ἐπὶ τῆς διευθύνσεως τοῦ μέσου δακτύλου τῆς χειρός. Ἄμα ἡ ἔντασις τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος ἀποβῆ ἰκανή, ὁ πειραματιζόμενος αἰσθάνεται μυρμηκίαισιν οὐχὶ ἀγχαίνῃ κατ' ἀρχάς, εἶτα δὲ ἐπέρχεται ἀπόλυτος τῆς χώρας ἐκείνης ἀναισθησία.

Ἐπιτίεται, ὅτι διὰ τῆς μεθόδου ταύτης ἐπιφυλάσσεται μέγα ἐν τῇ χειρουργικῇ μέλλον, τοσούτῳ μᾶλλον ὥσθ ὁ Βιενκὲν ἐφήρμοσε ταύτην οὐ μόνον διὰ μικρὰς ἐγχειρήσεις, ἀλλὰ καὶ διὰ περιπλοκῆς ἐγχειρήσεις τῶν ὀφθαλμῶν.

Κ. Σ.

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ἐνῷ οἱ Χριστιανοὶ τῶν πρώτων αἰώνων, ἠρέσκοντο εἰς ἡδέια καὶ γελοῦσας παραστάσεις τοῦ θανάτου, τούναντίον οἱ μεσαιωνικοὶ ἡμῶν πρόγονοι καὶ οἱ τῆς Ἀναγεννήσεως, συγκαθ' ἴχνυ γράφησαν αὐτόν, ὅτε μὲν ἀναγλύφοντες ἐπὶ τῆς τυμβαίας πλακῶς τὸν νεκρὸν ἀποσυντεθειμένον ἢ τὸν σκελετὸν αὐτοῦ, ὅτε δ' ἐπεκαλοῦντο ἐπιβίωσιν τῶν νεκρῶν, ἐκτελούντων ἐπικήδειον ὄρχησιν, πρωτοστατοῦντος τοῦ θανάτου· ἄλλοτε δὲ παριστων κρανία καὶ πρόσωπα σεσηπότη, γεγλυμμένα ἐν ταῖς ραδί τοῦ κομβολογίου μετὰ ἐπιγραφήν «*momento mori*».

Οἱ ζωγράφοι τέλος (μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ περιώνυμος διὰ τοιαύτας ἀναπαραστάσεις Holbein) ἠρέσκοντο νὰ ζωγραφίσωσι τοὺς θριαμβοὺς τοῦ θανάτου, ἀναμνησκόντες τὴν ἀρχαίαν τῶν Μοιρῶν παράδοσιν, ἐφαρμόζοντες ταύτην εἰς τὰς Χριστιανικὰς ἰδέας.

Σήμερον ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐπισύρωμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς φίλης, «Φύσεως» ἐπὶ τῶν ἐξῆς δύο εἰκόνων: Ἐν τῇ στοᾷ τῶν ὑραίων τεχνῶν τῆς Βιέννης εἶδον περιεργονεῖκον ἐνὸς τῶν ἀρχαιοτάτων Ἰταλῶν ζωγράφων, τοῦ Οὐτσέλλου, καθ' ὃ θάνατος τετοποιηθὲν ἐπὶ ὑψηλοῦ ἀρματος, κεκοσμημένος διὰ στεφάνων καὶ κρανίων καὶ ἐλκόμενος ὑπὸ τῶν βοῶν δρεπάνῳ κόπτει γαληνίως τὴν ἀγέλην τῶν βρωτῶν καὶ ἐν τῇ διόδῳ αὐτοῦ ἀφήνει πολυάριθμα πτώματα, ἐπισκόπους, βασιλεῖς, εὐπατρίδας, χωρικούς κτλ.

Καὶ ἐν Πατέρμῳ εἶδον ἐν τῷ ἀνακτόρῳ Selsani, ἐτέραν ἐπίσης εἰκόνα τῆς Ὁλλανδικῆς Σχολῆς τοῦ XV αἰῶνος, ἐνθα ὁ θάνατος, ἐν μορφῇ σκελετοῦ, ἐπιβαίνων μεγάλου κέλητος ἰππάζεται ἐπὶ τῶν θνητῶν, οἵτινες κεῖνται ἐν σωρείᾳ συντετριμμένοι.

Παρίσιος

ΠΑΝ. Ν. ΔΙΣΑΡΗΣ

ΟΙ ΣΠΟΓΓΟΙ,

Ὡ! Μὴ νομίσητε, ὅτι θὰ σὰς κάμω φυσικὴν ἢ χημικὴν ἀνάλυσιν τοῦ ζωοφύτου τούτου. Εἰς ποίαν δηλονότι τάξιν τῶν ζωοφύτων ὑπάγεται, πῶς ἀναπτύσσεται, πῶς κατεργάζεται καὶ λοιπά. Ὅχι! ἄπλως μόνον θὰ φέρω πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἀβρῶν δεσποινῶν καὶ δεσποινίδων, αἰτινες μεταχειρίζονται ἐν τοῖς κομμωτηρίοις τῶν τοῦς λεπτοφυστάτους σπόγγους, ἀμυδρὰν εἰκόνα τῶν περιπεριπέτων, τῶν ὄλων ἡκιστα εὐαρέστων, τοῦ ταξιδίου τῶν σπογγῶν, διότι ἀγνοοῦσι πόσον κοπιώδης, πόσον ἐπικίνδυνος τυγχάνει ἡ ἀνακολούθησις τῶν σπόγγων, οὔτε κὰν δὲ ὑποπτεύονται, διτῆ ἠ ἀνάδυσις τοῦ ζωοφύτου τούτου, ὅπερ μεταχειρίζονται στοιχίζει πολλακίς τὴν ζωὴν σφριγῶντος νεανίου ἢ φιλοσόφου πατρός, ἐγκαταλείποντος ἐν ἐσχάτῃ πενία πολυμελῆ οἰκογένειαν... Παρακολουθήσατέ μοι.

Βλέπετε ἐκεῖ μακρὰν εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀφρικῆς, ἐν μέσῳ τῆς ἀνακικωμένης καὶ βρεμοῦσης θαλάσσης, ἡς ὁμοιάζει μετὰ λυσσαλέον τέρας καὶ τῆς ὁποίας ἡ ἀναπνοὴ ἀνύσφι γιγαντιαῖα κύματα, αἵτινα κυλινοῦμενα τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ὄρῳσι καὶ θραύονται μετὰ πατάγου ἐπὶ τῆς ἀκτῆς; διακρίνετε λέγω ἐκεῖ λευκὸν τι σημεῖον ὀρκοῦμενον ὡς κέλφος καρύου ἐπὶ τῶν μανιωδῶν κυμάτων καὶ ἀφορήτους ὑφίσταμενον κλονισμοὺς; Εἶνε πλοῖον ἢ πέντε μόλις μέτρων, ὅπερ, περιφρονοῦν τὴν δυσαὴ τῶν ἀνέμων μανίαν, ἡς καμνέι τοὺς ἰστούς αὐτοῦ νὰ τρίξουν καὶ τὰ σχοινία του νὰ συρρίζουν, καὶ δίκην λάρου διασχίζον τὰ ἀφρόεντα κύματα, αἵτινα ἐξογκοῦμενα πληττοῦσι δαιμονίως τὰς πλευράς του, περιλοῦντα πολλακίς καὶ τὸ κατὰστρωμά του, παρασύροντα πᾶν τὸ προστυχόν καὶ οὐ σπαινω καὶ ἀνθρωπίνους ὑπάρξεις, σῦρει τὴν καγκᾶν του ὅπως ἀνασύρη ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης τεμάχιά τινα σπόγγων. Ἄλλὰ ἄλλοιμονοῖ! Παρέρχονται καὶ ὀλοκλήροι ἡμέραι, καθ' ἧς κατόπιν τῶν κόπων καὶ τῶν κινδύνων, οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ ἀνασύρη τεμάχιον σπόγγου, τρέχει ἀλλοχοῦ, τοὺς αὐτοὺς ὑφίσταται κινδύνους, τὰς αὐτὰς καταβάλλει προσπάθειάς ἐπὶ ὀκτὼ ὀλοκλήρους μηνάς, καθ' ὃ διάστημα θὰ δυνηθῆ νὰ περισυλλέξῃ χιλίους ἢ χιλίους πεντακοσίους σπόγγους μόνον! Παρατηρεῖτε ὀλίγον ἀπωτέρω ἀνδρὰ ἐξαφανιζόμενον ἐν μέσῳ τῶν κυμάτων; Εἶνε δὴτις, ὅστις γυμνὸς καταδύμενος, ἐξικνεῖται εἰς βάθος τριακότα πέντε ἢ καὶ τεσσαράκοντα ὀργυῶν, παρὰ μόνων ἐκεῖσε δύο περιπόυ λεπτά, ὅπως δυνηθῆ νὰ εὐρὴ τεμάχιά τινα σπόγγων. Ὑπόκειται εἰς διάρρηξιν τῶν ἀναπνευστικῶν αὐτοῦ ἀγγείων, καθίσταται πολλακίς βορᾶ τῶν καρχαριῶν καὶ ἄλλων θαλασσίων κητῶν νὰ ὄμως ἀπαντᾶ τοὺς κινδύνους ἀψηφεί, διὰ τὴν δυνηθῆ καὶ παράσχη εἰς τὴν πολυμελῆ οἰκογένειάν του τεμάχιον ἄρτου, καθότι οὐδένα ἄλλον ζωτικὸν πόρον παρέχει αὐτῷ ἢ ἄγονος νῆσος, ἣν κατοικεῖ.

Βλέπετε τηλόσε ἕτερον πλοῖον; Βλέπετε ἐπὶ τοῦ καταστρωματός του ἀνδρὰ ἐκτάδην κείμενον, εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ὁποίου ἀφθόνως χύνεται τὸ ὕδωρ ὅπως συνέληθ; Εἶνε δὴτις διὰ σκαφάνδρου καταδύμενος, ὅστις ἐπισκεφθεὶς, ἵνα τραγησῆ τοὺς πολυδαίδαλους καὶ ἐρεμνοὺς πυθμένους τῶν θαλασσῶν. τοὺς παρεμφερεῖς πρὸς ἀτέρμωνα καὶ ἀχανῆ λαθύρινθον ἀπὸ τῶν δυσελίκτων ἑλιγμάτων τοῦ ὁποίου οὐδεὶς Ἀριάδνειος μίτος σωτηρίας αὐτοῦ εὐρηταί, προσεβλήθη ὑπὸ τοῦ ρεύματος ἢ ὑπὸ τῆς πίεσεως τοῦ ὕδατος.

Βλέπετε αὐτόν, δὲν συνέρχεται... φρούσαι αἱ πρὸς διάσωσιν του προσπάθειαι τοῦ πλοιοῦρου καὶ τῶν ναυτῶν. Ἡ ἔρημος τῆς Ἀφρικῆς ψάμμος εἰμάρτο νὰ φιλοξενήσῃ τούτον εἰς τοὺς κόλπους τῆς... Βλέπετε ἕτερον ἐκεῖ μακρὰν; Ἴδου αὐτὸς συνέρχεται... συνήλθεν... ἄλλ' ὁ δυστυχὴς κατέστη ἀνάπηρος!...

Ἄλου εἶδους στρατιώται ἐνάλοι ἀφυσικόν τινα μάχην μαχόμενοι καὶ εἰδὸς τι φόρου αἵματος ὑποβαλλόμενοι, καθότι ἰκανὰ κατ' ἔτος ἀριθμοῦνται τὰ ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς ἐργασίας καὶ οὐχὶ ἐξ αὐτομάτου θανάτου ἀνθρώπινα θύματα, τούτου ἕνεκεν ὅταν τούτους ἀπίοντας κατευθῶσι καὶ προπέμψωσιν αἱ γυναῖκες αὐτῶν τὰς ἑορτίους αὐτῶν στολάς περιδεβλημένοι, ἀκουσίως ἀναμνησκαται τις τοῦ φοβεροῦ δασμοῦ τῶν ἀνθρωπίνων νεαρῶν ὑπάρξεων, ἧς οἱ Ἀθηναῖοι κατ' ἔτος ἐπέμπον τῷ Μινωταύρω.

Θωμᾶς Θ. Γεράκης

σπουδαστὴς τῆς Ἐμπ. Ἀκαδημίας

MATMONTEL

Ο ΑΛΟΝΖΟΣ ΕΙΣ ΕΡΗΜΟΝ ΧΩΡΑΝ

ΤΟΥ ΠΕΡΟΥ (*)

Εἰς βάθος ψιθύρος δίδει τὸ σημεῖον τοῦ πολέμου, ὅν οἱ ἀνεμοὶ ἐμελλον νὰ κηρύξωσιν. Αἶφνης ἢ κνήτα των κηρύττεται διὰ φρικωδῶν συριγμῶν. Ἐν πυκνόν σκοτός καλύπτει τὸν οὐρανὸν καὶ συμμίγνυσιν αὐτὸν μετὰ τῆς γῆς· ὁ κεραυνὸς διασχίζων τὸ σκοτεινὸν τοῦτο κάλυμμα, εἶτι τὴν σκοτίαν ἐπαυξάνει· ἐκατόν κυλιόμενοι βρονταὶ ἀντηχοῦσι ἐπὶ ὄροσειρᾶς τινος, διαδεχόμενοι ἀλλήλας, ἀπεικονίζουσαι μωκλιμὸν μειούμενον καὶ ἐξογκοῦμενον, ὡς ὁ τῶν κυμάτων. Ἐκ τῶν τιναγμῶν, οὗς τὸ ὄρος ὑψίσταται ἐκ τῶν βροντῶν καὶ τοῦ ἀνέμου, κραδαίνεται, ὑπανοίγεται καὶ ἐκ τῶν κλιτύων του, μετὰ φρικώδους κρότου, ῥέουσι ταχεῖς χεῖμαρροι. Τὰ δὲ ζῶα ἕντραμα ἀπὸ τοῦ δάσους εἰς τὸ πεδίον ὀρμῶσι καὶ, εἰς τὴν λάμπιν τοῦ κεραυνοῦ, οἱ τρεῖς ὁδοιπόροι ὠχρῶντες βλέπουσι διερχομένους παραπλευρῶς αὐτῶν τὸν λέοντα, τὴν τίγριν, τὴν λεοπαρδαλιν, ὁμοίως αὐτοῖς τρέμοντα ἐν τῇ γενικῇ ἐκείνῳ κινδύνῳ τῆς φύσεως δὲν ὑπάρχει πλέον ἀγριότης καὶ ὁ φόβος, τὰ πάντα ἔχει καταπραῦνει.

Εἰς τῶν ὁδηγῶν τοῦ Ἀλόνζου ὁμολογεῖ, κωρυφαῖος ἀπὸ φρίκην, διεσφαρμένην τὴν κορυφὴν ἐνὸς βράχου. Εἰς χεῖμαρρος, ὅστις κατακρημνίζεται ἀναπηδῶν, τὸν ἐκρίζει καὶ τὸν παρασύρει καὶ ὁ ἄγριος ὅστις λαμβάνει αὐτὸν κυλίεται μετ' αὐτὸ εἰς τὰ κύματα. Ὁ ἄλλος Ἴνδός νομίζει, ὅτι εὐρὴ τὴν σωτηρίαν του εἰς τὰ κοιλήματα τῶν δένδρων· ἀλλὰ στήλη πυρὸς, ἧς ἡ κορυφὴ ἄπετε-

(*) Ἀπόσπασμα ἐκ τῆς περιφήμου μυθιστορίας του Les «Imas»

ταῖ τῶν νεφελῶν, κατέρχεται μετὰ τοῦ δένδρου καὶ τὸ καταστρέφει μετὰ τοῦ δυστυχούς, ὅστις ἐνόμισεν, ὅτι θὰ ἐσώζετο ἐκεῖ.

Ἐν τοσοῦτῳ ὁ Ἀλόνζος ἐξαντλεῖται παλαιῶν κατὰ τῆς ὁρμῆς τῶν ὑδάτων ἀναρριχᾶται εἰς τὰ σκότη, κρατῶν ἀλληλοδιαδόχως τοὺς κλάδους, τὰς ρίζας τῶν ξύλων, ἀπερ συναντᾷ, χωρὶς νὰ προσέχη εἰς τοὺς ὀδηγούς του, ἀνευ ἑτέρου αἰσθήματος· ἐκτὸς τῆς φροντίδος τῆς ἰδίας ζωῆς του· διότι ὑπάρχουσιν στιγμαὶ μεγάλου φόβου, ὅτε πᾶσα συμπίθεια πάβει, ὅτε ὁ ἄνθρωπος, ὄλων περι αὐτοῦ μερμηγῶν, εἶνε εὐαίσθητος μόνον δι' ἑαυτόν.

Τέλος φθάνει ἔρπον εἰς τὸ βάθος ἀποτόμου βράχου· καὶ ὑπὸ τὸ φέγγος τῶν ἀστραπῶν, βλέπει σπηλαιον, οὗ τὸ φρικτόν βάθος καὶ τὸ σκότος θὰ τὸν ἐπάγως εἰς ἄλλην περίστασιν. Κατακρημνὸς, ἐξηντλημένος ἐκ τοῦ κόπου, ῥίπτεται εἰς τὸ βάθος ἐκείνου τοῦ σπηλαίου· καὶ ἐκεῖ εὐχαριστῶν τὸν Θεόν, πίπτει ἀθουμῶν.

Ἡ θύελλα τέλος καταπραῦνεται, αἱ βρονταί, οἱ ἀνεμοὶ παύουσι κλονίζοντες τὸ ὄρος· τὰ ὕδατα τῶν χεῖμαρρων, ἤττον ὀρητικὰ, δὲν μυκῶνται πλέον εἰς τὰ πέριξ· καὶ ὁ Ἀλόνζος αἰσθάνεται ῥέον τὰ μέλη του τὸ βάλασμα τοῦ ὕπνου. Ἄλλὰ κρότος, φοβερώτερος τοῦ τῶν θυελλῶν, τὸν προσβάλλει, καθ' ἣν στιγμὴν ἀπεκοιμάτο.

Οὗτος ὁ κρότος, ὁμοῖος πρὸς θρύψιν χαλίκων, εἶνε πληθὺς ὄσφρων, ὡν καταφύγιον εἶνε τὸ σπηλαιον. Ὁ θόλος περιβάλλεται ἐξ αὐτῶν· καὶ περιεπισσόμηναι ἀλλήλους, προξενοῦσι διὰ τῶν κινήσεών των, τὸν κρότον ἐκεῖνον, ὅν ὁ Ἀλόνζος ἤκουσε. Γνωρίζει, ὅτι τὸ δηλητήριο τῶν ὄσφρων τούτων εἶνε τὸ ὀξύτερον τῶν δηλητηρίων· ὅτι ἐρεθίζει αἶφνης πάσας τὰς φλέβας· πῦρ ὅπερ κατατρώγει καὶ φθείρει, μέσῳ ἀφορητοτάτων στεναγμῶν, τὸν δυστυχεῖ, τὸν καταλαμβάνει. Τούς ἀκούει, νομίζει, ὅτι τοὺς βλέπει ἔρποντας πέριξ αὐτοῦ ἢ κρεμαμένους ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του ἢ περιστρεφομένους ἐν ἑαυτοῖς καὶ ἐτοιμους νὰ ὀρμήσωσιν κατ' αὐτοῦ. Τὸ θάρος του ἐξηντλημένον ἀποκάμνει· τὸ αἷμα του παγώνει ἐκ τοῦ τρόμου· μόλις τολμᾷ νὰ συσπειρωθῆ. Ἄν θέλῃ νὰ συρθῆ ἐξω τοῦ σπηλαίου, ὑπὸ τὰς χεῖρας του, ὑπὸ τὰ βηματὰ του, τρέμει νὰ ἐγγίσῃ ἐν τῶν κινδυνωδῶν τούτων ἔρπετων. Κατάπληκτος, φρίσων, ἀκίνητός, περικυκλούμενος ὑπὸ χιλίων θανάτων, διερχεται τὸ πλεῖστον τῆς νυκτὸς ἐν δυσφορῆτῳ ἀγωνίᾳ, εὐχόμενος φρίσων νὰ ἴδῃ τὸ φῶς, κακίτων τὸν φόβον, ὅστις τὸν συγκρατεῖ ὑποτεταγμένον καὶ μεταχειριζόμενος ἀνωφελεῖς δυνάμεις, ὅπως ὑπερπηδήσῃ ταύτην τὴν ἀδυναμίαν.

Ἡ ἐπομένη ἡμέρα ἐδικαίωσε τὸν φόβον του. Εἶδε τῷ ὄντι ὄλον τὸν κίνδυνον, ὅνπερ ἤσθάνθη. τ ν εἶδεν ἐτι προμερώτερον. Ἐπρεπε ἡ ν' ἀποθάνῃ ἢ νὰ διαφύγῃ. Συνήθροξεν ἐπιτόνωσ τὰς ὀλέγας ἐναπομεινάσας δυνάμεις του· ἀνεγείρεται

μετά βραδύτητος, κύπτει και τὰς χείρας ἐπὶ τῶν τρέμοντων γονάτων ἔχων, ἐξέρχεται τοῦ σπηλαίου, τόσον καταβεβλημένος, τόσον ὠχρὸς, ὡς φάντασμα ἐξερχόμενον τοῦ τάφου του. Ἡ αὐτὴ θύελλα, ἥτις τὸν ἐρριψε εἰς τὸν κίνδυνον, τὸν διεφύλλαξεν ἀπ' αὐτοῦ· καθ' ὅτι οἱ ὄφεις εἶχον καταληφθῆ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ τρόμου, ὅφ' οὐ καὶ αὐτός· καὶ τὸ ἐνστικτον τοῦτο πάντων τῶν ζώων, εὐθύς ὅπου ὁ κίνδυνος τὰ καταλαμβάνει, ἀφαιρεῖ ἀπ' αὐτῶν τὴν κακοποιὸν δύναμιν.

Ἡμέρα εὐδίας παρηγόρησε τὴν φύσιν τῶν καταστροφῶν τῆς νυκτός. Ἡ γῆ, διαφυγούσα ὡς ἀπὸ ναυαγίου, παρουσίαζε πανταχοῦ συντρίμματα. Δρυμοί, ὄλτινες τὴν προτεραιάν ὑψούντο μέχρι τῶν νεφελῶν, ἦσαν κεκαμμένοι πρὸς τὴν γῆν· ἕτεροι ἐφαίνοντο ἔχοντες ἐτι ἠωρθωμένας τὰς τρίχας ἐκ τῆς φρίκης. Οἱ ὄφεις, οὓς ὁ Ἀλόνζος εἶχεν ἰδῆ συσπειρωμένους ὑπὸ τὰ πρασινοῦζοντα κοσμήματά του ὑπανοιγόμενοι εἰς κινδύνους, τῷ ἔδειξαν τὰ ἐσχισμένα πλευρά των.

Ἐξερριζωμένα γηραιὰ δένδρα, κατακρημνισθέντα ἐκ τοῦ ὕψους τῶν ὄρεων, ἡ πίτυς, ὁ φοῖνιξ, κλπ. ἐκτεταμένα, διεσκορπισμένα ἀνὰ τὸ παιδίον, τὸ ἐκάλυπτον διὰ τῶν συντετριμμένων κορμῶν των καὶ τῶν ἀποκεκομμένων κλάδων των. Προεξοχαὶ βράχων ἀποκεκομμένα, ἐσημείουν τὴν διάβασιν τῶν κεραυνῶν· ἡ βαθεῖα αὐτῶν αὐλαξ περιέβαλλε καταπληκτικὸν ἀριθμὸν ζώων ἡμέρων, σκληρῶν, δειλῶν, ἀγρίων, ἅτινα τὸ ὕδωρ κατέπιπεν καὶ ἐξῆμεσεν.

Ἐν τούτοις τὰ ἐκχυθέντα ταῦτα ὕδατα ἀφῆκαν τὰ δάση καὶ τὰς ἐξοχὰς ν' ἀναζωογονηθῶσιν ὑπὸ τῆς θερμότητος τῆς ἀρτιγεννηῆτος ἡμέρας. Ὁ οὐρανὸς ἐφαίνετο ὅτι συνωμολόγησε εἰρήνην μετὰ τῆς γῆς καὶ ὅτι χαμεγέλα δεικνύων εὐνοίαν καὶ ἀγάπην. Πάν ὃ, τι ἀνέπνεεν ἀκόμη, ἤρξατο ν' ἀναλαμβάνῃ τὴν ζωὴν· τὰ πτηνὰ, τὰ ἄγρια κτήνη εἶχον λησμονῆσαι τὸν μέγαν τῶν φόβον· καθ' ὅτι τὸ νὰ λησμονῶσι τὰ δεινὰ, εἶνε δῶρον, ὅπερ ἡ φύσις τοῖς παρεχώρησε καὶ ὅπερ ἠρηνῆθη εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Θρασύβουλος Βλησιῶτης
φοιτ. τῶν φυσικῶν

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

6 Αὐγούστου 1...

... Δὲν ἠδυνάμην νὰ δώσω ἐξηγήσιν τινὰ εἰς μίαν μελαγχολίαν ἐπιχνομένην ἐπὶ τῆς καρδίας μου, εἰς ἐν βάρος κατέχον τὴν ψυχὴν μου, ὅταν ὑπὸ τὸ ὠχρὸν φέγγος τοῦ νυκτερινοῦ συντρόφου τῆς μοναξιάς ᾄθης, διηρχόμεν τὸν κῆπον τοῦ Ζαπτείου μόνος, ὄνειροπολῶν ἄνευ οὐδεμίας σκέψεως ὀρισμένης, στεναζῶν ἄνευ οὐδενὸς πόνου δεδηλωμένου, ἀνήσυχος ἄνευ αἰτίας σχεδὸν διχκεκρυμένης.

Ἡπὸρησα... Ἐσκέφθην... Ἀνεπὸλησα!...
Καὶ εὐρον μὲν τὴν πικρίαν διαυλακοῦσαν τοῦ

βίου μου τὰς περιστάσεις καὶ διαρρέουσαν τὰς ἀρτηρίας τοῦ παρελθόντος, ἐξοικουμένην εἰς τὸ παρόν, καὶ ἐντετοπισμένην διὰ τὸ μέλλον, δὲν εὐρισκον ὅμως τὸ εἰδικόν, τὸ ἄμεσον αἴτιον τῆς μεταπτώσεως τοῦ ρευμάσμου μου ἐπὶ τὸ θλιβερόν.

... Καὶ ἐκοιμήθην, με ἄλυτον τὸ πρόβλημα, με τὴν ἀμφιβολίαν εἰς τὴν καρδίαν, με τὴν σκοτίαν εἰς τὴν διάνοιαν, με περιπλανωμένην τὴν φαντασίαν εἰς τοῦ παρελθόντος τὰς ἀβύσσους. . . Μοὶ παρήλαθε πᾶσα σκέψις. Ἐληξε πᾶσα ἐνασχόλησις τοῦ νοδὸς εἰς τὴν ἐξεύρεσιν τοῦ μυστηρίου.

Ἐβύπνησα... Ἐλησημόνησα! . . .
Μία τυχαία σύμπτωσης, μία οὐσιαστικὴ ἀνασκαφὴ τοῦ παρελθόντος, τῶν ἐγγράφων, τῶν ἀναμνήσεων, μία μετακόμισις τῶν μίγδην ἐπιστολῶν μου, βιβλίων, σχεδίων, φακέλων, χαρτῶν, μοὶ ἔδωκε τὴν ἐξήγησιν. . . Καὶ ἀνεμνήθητι!

Ὅτι πρὸ ἐνὸς ἔτους ἀκριβῶς, ἐν τῇ αὐτῇ ἐκείνῃ ᾠρῳ, ἐν τῇ αὐτῇ ταύτῃ διαθέσει τοῦ περιβάλλοντος, ὑπὸ τὸ αὐτὸ ἐκείνο φῶς τῆς Σελήνης, κατὰ τὴν αὐτὴν ἐκείνην ὥραν τῆς ἐσπέρας, ὑπὸ τοὺς ἰδίους ἤχους μουσικῆς μεμακρομένης καὶ μακρᾶν τῆς τύρῃς. . . Ἐβάδιζον. Οὐχὶ ὅμως μόνος! . . .

Ἀνεπὸλησα μίαν περίοδον τοῦ βίου μου ὀλόκληρον. Ἐνετρήθησα εἰς τὰς λεπτομερεῖας ἐνδὸς εἰδυλλίου, οὐδεσθέντος πλέον.

... Ἡσθάνθην τὴν καρδίαν μου πάλλουςαν βιαιότερον τὸ αἶμα μου διαρρέον ταχύτερον!

... Ἡ φαντασία μου προσκρούσασα ἔστη! Διὰ τὸ ὄνειρο μὴ νὰ νειροπολήσῃ, διὰ τὸ νὰ ἐντροφήσῃ. Ἐἰς τὸ Χάος τῶν Σκέψεων, εἰς τὸν λαδύρινον τῶν Ἰδεῶν, εἰς τὸν κωκεῶνα τῶν Ἀναμνήσεων ἐκυριάρχησε Μία!

Εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς φαντασίας ἀνέτειλε, ἐμεισουράνησε, ἐφωτοβόλησε μίαν ὑπαρξίαν!

... Σκέψεις. Ὀνειρα. Βλέψεις. Φαντασιοπληξίαι. Αἰσθήματα. Πόθοι παρήλασαν, ἐν συμπλέγματι συνοχῆς ὄνειρώδους, χαράξαντα φωτεινὴν αὐλακα ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου τῆς φαντασίας. ὡς ἐν κατοπτρισμῷ παραδεισίων ἀπολαύσεων ἐπ' αὐτῆς προσβληθέντα! . . . Ἡ δὲ φαντασία κορεσθεῖσα ἀπηυδηκυῖα ἐκλελυμένη ἔστη!

Τὰ ὄνειρα ἐκάλυψεν ὁ πέπλος τῶν Σκέψεων. Τὸν ἀντικατοπτρισμὸν ἀπέσβεσεν ἡ Πραγματικότης. Τὰς ἀναμνήσεις ἐκάλυψεν ὁ βόμβος τῶν Ἰδεῶν. . . .

Ἔτος παρήλαθεν!
Ἡ βαρεῖα τοῦ Χρόνου χεῖρ ἐπέθεσε τὴν σφραγίδα τῆς διαγραφῆς ἐπὶ τοῦ αἰσθήματος ἐκείνου. Καὶ ἡ ἀστραπιαία πορεία Αὐτοῦ, ζηλότυπος, ἄφησεν ἐπίσω τῆς κατὰ ἓνα χρονικὸν σταθμὸν, κατὰ ἐν ἔτος, μίαν εὐδαίμονα περίοδον, μίαν περίοδον ἀναμνήσεων πλέον, διὰ τὸ νὰ μὴ ἐπαναληφθῇ αὐτὴ, ἢ ὡς μακροῦν ἀντανάκλασις ἀπλῆτου φωταυγείας σθεννυμένης! . . . Ἐπέπρωτο!

Ἡ λέξις αὐτῇ, μὴν, δύναται νὰ δώσῃ τὴν ἐξηγησίαν τῶν συμβαινόντων· νὰ λύσῃ τὰ αἰνίγματα· νὰ ἐκφράσῃ τὴν αἰτίαν μιάς ψύξεως ἐπηρεχομένης διὰ μέσου τῆς πορείας τοῦ Χρόνου ἐπὶ τῶν αἰσθημάτων· νὰ δικαιολογήσῃ μίαν ἐκατέρωθεν ἀποχώρησιν ἀπὸ τοῦ στοίβου τῆς κοινῆς ἐνεργείας πρὸς ἐδραίσωσις τῆς Εὐτυχίας—διὰ τῆς Ἀγάπης!

Καρ. Β. Στράγγας.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον)

Ἡ ὁδὸς Πέρα εἶναι ἡ ὠραιότερα, μεγαλειότερα καὶ ἀριστοκρατικώτερα ὁδὸς τῆς πόλεως ἔχουσα τὰ ὠραιότερα καταστήματα καὶ κέντρα. Ἐν αὐτῇ ὁ ξένος θὰ ζητήσῃ νὰ ἐντροφήσῃ καὶ νὰ ψυχολογήσῃ τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τοῦ τόπου, διότι ἐνταῦθα ἡ ὑψηλὴ τάξις ὄλων τῶν ἀποχρώσεων συναγελάζεται. Διπλωμάται, στρατιωτικοί, ἔμποροι, βιομηχανοί, λειτουργοί, τραπεζίται, ἐπισκέπται καὶ ξένοι μετὰ πάντος εἴδους Κυριῶν ἀπὸ τῆς ἀνωτάτης μέχρι τῆς κατωτάτης βαθμίδος καὶ ἀχθοφόρων καὶ κάρρων καὶ ἀμαξιῶν καὶ κυνῶν καὶ παιδῶν καὶ μικροπύρων καὶ ἐπαϊτῶν ἀνωκατέρχονται ἀπὸ πωρίας μέχρις ἐσπέρας καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς ἐκτεταμένης ταύτης ὁδοῦ, ἥτις ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ Ἰουνελ καταλήγει εἰς τὸν ἐλληνικὸν ναὸν τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὅπθ' ἐν ἀριστερόθεν χωρεῖ ἡ πρὸς τὸ Ταξίμ ἑτέρα, ἐτὶ ὠραιότερα καὶ ρωμαντικώτερα, ἐξοχικὴ καὶ περιπατητικὴ βίνουσα ὁδὸς, ἀριστερόθεν καὶ δεξιόθεν τῆς ὁποίας ὠραία μέγαλα καὶ οἰκοδομικὰ ποικίλαι, μεγάλοι στρατῶνες καὶ κῆποι καὶ ἐπαύσεις παράκινται.

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πέρα πολλὰ ἑλληνικὰ καταστήματα ὑπάρχουν, ὡς καὶ πρὸς εἶται τινες καὶ προξενεῖα καὶ δὴ τὸ Ἐλληνικόν, ἐντὸς ὠραίου καλλιμαρμάρου ἰδιοκτητοῦ μεγαροῦ, ὡς ἐπίσης τὸ θέατρον Concordia, τὲ μὲγα ὠραῖον καφωδεῖον Christal καὶ πολλὰ ἄλλα καφέεα, ζυθοπωλεία καὶ κέντρα.

Ἡ ὁδὸς αὐτὴ εἶναι ἡ ὠραιότερα ἀπόλαυσις δι' ἓνα ξένον, διότι μετ' ἀνεκφράστου ὄντως περιεργείας καὶ ἀπορίας παρατηρεῖ διασκεδάων ἐν ἀπολύτῳ ἡσυχίᾳ καὶ παραδειγματικῇ τάξει καὶ ἀνοχῇ διερχόμενον τὸν ἀγγλὸν παρὰ τὸν γερμανόν, τὸν γάλλον παρὰ τὸν ὀθωμανόν, τὸν ἑλλῆνα παρὰ τὸν ἰταλόν, τὸν βούλγαρον παρὰ τὸν ρώσον, τὴν ὀθωμανίδα παρὰ τὴν γαλάτιδα κτλ. ἐνφ' ἐφρδην μίγδην καὶ ἀναμῖξ ἀχθοφόροι καὶ μικροπωληταὶ διέρχονται συνωθούμενοι καὶ παρωθούμενοι, πάντες ἀδιαφοροῦντες καὶ ὑποφέροντες συνωτισμοὺς καὶ ἀντιμετωπισμοὺς καὶ ἐν μόνον προσέχοντες εὐλαβῶς, νὰ μὴ κατήσωσι τινὰ ἐκ τῶν νοηχῶς ἐξηπλωμένων ἐπὶ τοῦ ἐδάφους πολυαριθμῶν κυνῶν, ὅστις ἐν τῷ αὐτῷ περιπτώσει δι' ἐνὸς παρατεταμένου θλιβεροῦ ἄου διαταράσσῃ τὴν εὐχάριστον ἐκείνην ποικιλο-ἀνθρωποπλημμύραν, ἥτις ὡς φαίνεται μέγਾਲως κηδεταὶ τῆς τάξεως καὶ ἡσυχίας του.

Αἱ Ἀθηναὶ εἶναι πολὺ εὐτυχέστεραι ὑπὸ ἐποψιν θεάτρον καὶ διασκεδάσεων. Ἐνταῦθα οὐδὲν δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὰ ἡμέτερα, ὑπὸ οἵανδήποτε ἐποψιν, θὰ περιγράψωμεν δ' ἐν ὀλίγοις τὸ τῆς Concordia σχετικῶς τὸ καλεῖτερον χειμερινόν, ὅπου προσέρχεται ἡ καλεῖτερα τάξις καὶ διδάσκονται μελοδράματα τῆς τάξεως Lafruna, ὃν πολλάκις ἐφιλοξένησαν αἱ Ἀθηναὶ καὶ ἡ Σύρος. Τὰ ἡμέτερα, Δημοτικόν, Βασιλικόν καὶ τοῦ Φαλλήρου εἶναι πολὺ ἀνώτερα ὑπὸ ἐποψιν θέσεως, οἰκοδομῆς, ἀκουστικῆς, χώρου, ἀπόψεως καὶ διδασκαλίας σοβαρῶν θιάσων.

Τὸ Concordia κέεται εἰς τὸ βάθος αὐτῆς ὀπισθεν καταστημάτων τῆς ὁδοῦ Πέρα, ἐν φ' εἰσέρχεται τις

διὰ στενῆς ρυπαρᾶς εἰσόδου, ἐνθεν κάκειθεν κατεῖλημμένης ὑπὸ μικροπωλητῶν, μαγαζίων, ὑπόπτων παρισταμένων καὶ καφε-ζυθοπωλείου, ἐνφ' ἐλευθέρως προσέρχονται παντὸς εἴδους ἐλευθέρων ἡθῶν γυναῖκες, αἵτινες τὸ κύριον πρόσωπον παῖδουσιν ἐν τετῇ καφε-ζυθοπωλείῳ καὶ τῷ θεάτρῳ, ὅπου ἔχουσι ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον καὶ τὸ ἀπόλυτον δικαίωμα νὰ κάθηται ὅπου θέλουσιν. Ἡ σκηνὴ εὐρίσκειται εἰς τὴν γωνίαν τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς, ὅπως ἀτακτος καὶ ρυπαρὰ, ἐμπροσθεν τῆς ὀποίας καὶ ἐπὶ ἐδάφους φουσικῶς ἀδαμαιοῦ παρατάσσονται σειραὶ ὠραίων, ἄλλα παλαιῶν ἀρκετὰ ἀνακαινικῶν ἐδρῶν, ἐνθα ἐφρδην μίγδην παρακάθηται ὄλων τῶν τάξεων καὶ ἐθνῶν οἱ θαμῶνες ἀπὸ τοῦ ἀνωτέρου διπλωμάτου μέχρι τοῦ κατωτέρου ἀστοῦ. Καὶ ἐνφ' αἶρεται ἡ αὐλαία καὶ ἡ διδασκαλία ὠραίου μελοδράματος ἀρχεται σὺν τῷ ἀνακρούσματι καλῶς κατηρητισμένης ἐρχήστρας, περιέργως τὰ βλέμματα ρίπτοντες περίξ μετ' ἐκπλήξσεως βλέπετε, ὅτι τὸ πλεῖστον κοινὸν δὲν ἀκολουθεῖ τὴν ἐξελίξιν τῶν ἀπὸ θεάτρον σκηνῆς παριστανομένων, ἀλλὰ τούναρτιον ἀρέσκειται ν' ἀπολαμβάνῃ τὴν ἀλληλο-παρωδιάν τῆς τῶν παρεστῶτων συναγελάσεως καὶ τῶν ποικιλομόρφων ὄντων, ἀρμένων καὶ θηλέων τὸν ἀλληλο-εμπαιγμὸν.

Οἱ ὁμογενεῖς μας ἐνταῦθα εἰσὶ πολυπληθέστατοι καὶ δὲν διαφέρουσι πολὺ τῶν κατοίκων τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τε τὴν γλῶσσαν, τὸν χαρακτήρα, τὴν περιβολήν, τὰς ιδέας, τὴν σταθερότητα καὶ τὸν καλλωπισμὸν. Δύναται τις μάλιστα νὰ ἰσχυρισθῇ, ὅτι ὁ Κωνσταντινουπόλιτης ὀμιλεῖ καλεῖτερον τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, διατηρεῖ ἀσφαλέτερον ἐκεῖ τὰ πάτρια, κλίνει εὐλαβέτερον πρὸς τὰ θρησκευτικὰ, ἐνδύεται κομψότερα καὶ ἐπὶ τὸ εὐρωπαϊκώτερον, ἀπομιμούμενος πλεῖστον τὰ ξενικά καὶ ἀρέσκειται νὰ ἐκμανθᾷ πλείονας διαλέκτους. Ἡ πρὸς τὰ ξένα ὀμως μεγάλη στοργὴ αὐτοῦ καὶ ἰδία ἐνεκα τοῦ θρησκευματος τῶν πλείτερον πρὸς τὰ εὐρωπαϊκά γεγνησόντων φραγκο-λεβαντινῶν, πλείστοι ὁμογενεῖς μας τοιοῦτοι ἐκεῖ διττῶς ἀπόλλυνται καὶ θρησκευτικῶς καὶ ἐθνικῶς, καθὼς οὐ σπουδασάντες καὶ ἀνατραφέντες ἰδίως εἰς ξενικά κολέγια ἀπώλεσαν δυστυχῶς τὸ ἦθος αἰσθημα καὶ τὸ κύρος καὶ αὐτοὶ δὲν γινώσκουσιν ἠδὴ τί εἶναι καὶ πότε προσποιονται τὸν ὀθωμανόν, φέροντες καὶ τὸ φέσιον, πότε τὸν γάλλον καὶ πότε τὸν ἑλλῆνα, ἂν τυχόν συμπέσουν τὰ συμφέροντά των εἰς τὰς Ἐλληνικὰς ἀρχὰς ἢ ἐλθῶσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Δυστυχῶς δὲ, πολλάκις ἐπισκεφθέντες τὴν Κωνσταντινουπόλιν, ἐγνωρίσαμεν μετ' ἄλλους ψυχῆς τινὰς τῶν Κυριῶν τούτων ὧν ἂν δὲν ἐκηδώμεθα τῆς ἐθνικῆς μας ἀξιοπροπέας, ἠθέλομεν παραδώσει εἰς τὸ κοινὸν ὄνειδος τὰ ὄνοματὰ αὐτῶν.

Καὶ ἀκριβῶς διὰ τὴν θεραπείαν τοῦ δυστυχῶς προαγομένου κακοῦ τούτου καὶ ἐπαναφορὰν τῶν ἀπολωλώτων εἰς τὴν εὐθείαν ὁδόν, συνέστη ἐν Πέρεσσυλλογος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Ἐλληνο-Καθολικῆ Ἐκπαιδευτικῆ Ἐταιρεία «Σύμπνοια» ὑπὸ τῶν διακεκριμένων πολιτῶν κ.κ. Π. Βαρότση, Ναξίου καὶ Φρ. Σαλάγα ἱατροῦ, με ἀντιπρόεδρον τὸν κ. Ἰάκωβον Λαγκάδην καθηγητὴν καὶ ταμίαν τὸν κ. Χαλκίοπουλον, φαρμακοποιόν.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ**Η ΒΛΑΣΤΗΣΙΣ ΤΩΝ ΣΠΟΡΩΝ**

Ο κ. Μακέν, ο διάσημος καθηγητής της φυτικής φυσικής εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς φυσικῆς ἱστορίας, ἀσχολεῖται ἤδη μετ' ὀλοκληρῶν σειρὰν περιεργῶν πειραμάτων ἐπὶ τῆς βλαστήσεως τῶν σπόρων.

Εἶναι γνωστὸν, ὅτι ἡ χρονικὴ διάρκειά κατα τὴν ὁποῖαν τὰ διάφορα εἶδη τῶν σπόρων δύνανται νὰ βλαστῆσιν, εἶναι ποικίλη. Καὶ ὅπως, οἱ σπόροι τοῦ κοινοῦ σίτου διατηροῦσι τὰς βλαστικὰς τῶν ιδιότητάς ἐπὶ δέκα ἔτη κλπ. Μερικοὶ σπόροι, τοὺς ὁποῖους ἔλαβον κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνος ἐκ τοῦ βοτανολογίου τοῦ διασημοῦ φυσιολογοῦ Τουρνεφόρ, χρονολογούμενοι ἐκ τῶν πρώτων χρόνων τοῦ δεκάτου ὀγδοῦ αἰῶνος, ἐβλάστησαν ἐπιτυχῶς.

Τούναντιον οἱ σπόροι τοῦ καφέ καὶ ἰδίως τοῦ κακοῦ καὶ τοῦ καουτσόου ἀποβλήσκουσι τάχιστα, τὸσον ὥστε οἱ ταξιδιωτῆται, οἵτινες εἰσάγουσι τοὺς σπόρους τούτους εἰς τὴν Εὐρώπην, ὑποχρεοῦνται νὰ τοὺς ὑποβάλλωσιν εἰς βλάστησιν καθ' ὁδόν, ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου. Ἐπίσης εἶναι ἀπολύτως ἀνακριθῆς, ὅτι οἱ κόκκοι τοῦ σίτου οἱ εὐρεθέντες ἐντὸς τῶν τάφων τοῦ Φαραῶ ἐβλάστησαν, κατὰ τὰ λεγόμενα τῶν εὐφραντάστων.

Τὰ πειράματα τοῦ κ. Μακέν ἀπέδειξαν, ὅτι ἡ ὕγρασις φονεύει τὴν βλαστικὴν δυνάμιν τῶν σπόρων.

Η ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΚΑΦΕ

Τὸ ὄλον τῆς παγκοσμίου παραγωγῆς τοῦ καφέ ἀνῆλθε πέρυσιν εἰς 15,460,000 σάκκους. Διὰ νὰ ἑμιλῶμεν δὲ εἰς ὀκτῶς, ἢ μῆτηρ γῆ ἔδωκε πέρους φέρου εἰς τὴν καφεποσίαν τῶν κατοίκων τῆς 700 περίπου ἑκατομμύρια ὀκτῶς καφέ, ἐκπροσωποῦντα ἄξιαν δύο δισεκατομμυρίων φράγκων καὶ ἀντιστοιχοῦντα πρὸς ἡμίσειαν μόνον ὁκτῶς κατ' ἕτος δι' ἕνα ἄνθρωπον, εἰς οὐ δύναται τις νὰ κρίνῃ πόσον πλειονοψηφοῦσιν ἐν τῷ κόσμῳ οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι, ὅτε καφέ πίνουσι τὸν ὅποιον εἰς ὄρειά τινα χωρία τῆς Θεσσαλίας δίδουν μόνον εἰς τοὺς ἀσθενεῖς, ὡς πολυτιμώτατον φάρμακον.

Ἐπὶ τῆς παγκοσμίου ταύτης παραγωγῆς κυριαρχεῖ σχεδὸν ἡ Βραζιλία. Ἐκ τοῦ συνόλου τῆς παγκοσμίου παραγωγῆς τοῦ καφέ, παράγει μόνη αὕτη τὰ 4)5, ἧτοι 11, 500,000 σάκκους.

Ἡ μικροτέρα δὲ ἐν τῷ κόσμῳ παραγωγή εἶναι ἡ τῆς Μόσκας, ἧτις μόλις ἀνέρχεται εἰς 80,000 σάκκους.

Μεταξὺ δὲ τῆς πρώτης παραγωγῆς, τῆς Βραζιλίας, καὶ τῆς ἐσχάτης, τῆς Ἀραβίας, ἔρχονται κατὰ τάξιν σπουδαιότητος ἡ Γουατεμάλα, Κόστα-Ρίκα, ἡ Βενεζουέλα, Κολομβία, τὸ Περὺ, ἡ Ἰαμαϊκῆ, ἡ Κεϋλάνη, Μανίλλα.

Εἶνε δὲ χαρακτηριστικόν, ὅτι καθ' ἕνα ἕνα ἔτος αὐξάνει σπουδαίως ἡ παραγωγή τοῦ καφέ. Οὕτως ἡ παγκόσμιος παραγωγή, τὴν ὁποῖαν ἀνωτέρω ἐσημασάμεν, εἶνε ἀνωτέρα τῆς πρὸ πενταετίας κατὰ 1,342,000 σάκκους, ἧτοι κατὰ πόσον ἐπαρκῶν δι' ὅλην τὴν ἔτησίαν κατανάλωσιν τῆς Γαλλίας.

Η ΠΡΩΤΗ ΑΤΜΟΜΗΧΑΝΗ

Πρόκειται περὶ τῆς παλαιότερας σιδηροδρομικῆς ἀτμομηχανῆς τοῦ κόσμου, περὶ τῆς σεβαστῆς ἀτμομηχανῆς τοῦ Στέφενσον, ἣν τὸ πρῶτον οὗτος κατασκεύασεν ἐν ἔτει 1822 διὰ τὸν σιδηρόδρομον τοῦ Χέτων, καὶ ἧτις ἔκτοτε οὐδέποτε ἐπαύσατο ἐργαζομένη.

Ἦδη χρησιμεύει ἔτι πρὸς μεταφορὰν ἀνθρώπων ἐν τοῖς μεταλλείοις τοῦ Χέτων, παρὰ τῷ Δούρβαν, τινῶν μόνον τεμαχίων αὐτῆς ἀντικατασταθέντων ἔκτοτε, χωρὶς τὸ παράπαν νὰ μεταβληθῆ τὸ ἀρχικόν αὐτῆς σχῆμα.

Ἐσχάτως δὲ ἡ γὰρ ἡ γὰρ ὑπὸ τοῦ Ἐπιστημονικοῦ Κολλεγίου τοῦ Δούρβαν, τῆς Νιουκάστλ, καὶ θὰ τοποθετηθῆ ἐν τῇ εἰσόδῳ τῶν αἰθουσῶν τῆς Σχολῆς ἐπὶ μεγάλης ὀρειᾶς βλάστεως, ἐν αὐτῷ τῷ προαυλίῳ τῆς τιμῆς, ἐνθα οἱ μέλλοντες μηχανικοὶ θὰ δύνανται νὰ θαυμάζωσιν ἐν τῇ θαυμασίᾳ αὐτῆς καὶ δικαίᾳ ἀναπτικτῆ στάσει τὸν διάσημον πρόγονον τῶν τούτων τεχνηέντων πολλαπλασιασθεισῶν ἔκαι προοδεύσασαν ἀτμομηχανῶν.

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΚΑΣΤΟΤΕ**ΝΕΥΡΟΠΑΘΕΙΑ**

Πολὺ περιεργὰ παθήματα ἀναφέρουσιν οἱ εὐρωπαϊοὶ ἱατροὶ, ἅτινα ἀποδίδουσιν εἰς τὴν ὄλον ἐν καταλαυδάνουσαν τὸν κόσμον νευροπάθειαν.

Παρατηρήθη ἐν πρώτοις ἀσθένειά τις ναρκοληψίας, ἧτις διαθέσις ὑπνῶ ἀκαταμαχήτου, ἧτις καταλαυδάνει τοὺς ἀνθρώπους εἰς πάσαν ὥραν, ἐξ ὧν πολλὰ ἀναφέρονται παραδείγματα μέχρι τούδε.

Ὁ ἱατρὸς Τουρμέν ὁμιλεῖ περὶ νέου τινός, ὅστις ἀδύνατον ἦτο νὰ καθίσῃ, χωρὶς νὰ καταληθῆ ἀμέσως ὑπὸ ὕπνου. Ὁ δὲ Λαμπὲ ἀναφέρει Κυρίαν τινά, ἧτις ἐκοιμᾶτο καὶ εἰς τὴν ὄδον ἐτι, εὐθύς ὡς ἔπαυε νὰ περιπατῆ αὕτη.

Ἐπίσης ὑπάρχει ἄλλη ἀσθένεια, ἐξ ἧς ὁ πάσχων ἀποφεύγει τὸ κάθισμα. Μὴ τύχη καὶ ὁμιλήσῃτε περὶ ἔδρας ἢ περὶ ἀνακλίντρον εἰς τοὺς νευροσθενικοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι κα' ἀκλινονται ἐν ἄ ἀγκῆ ἀλλὰ δὲν κάθηται ποτέ.

Εἰς τὴν πολιτείαν Ἰλλιννοῦ τῆς Ἀμερικῆς ἀνεφάνη ἐσχάτως ἐπιδημία τις γέλωτος. Γελά, γελά, ἔκει ὁ κόσμος, διότι τὸ νευρικὸν τούτου πάθος ἔχει φύσιν μεταδοτικὴν καὶ τὸ πρᾶγμα τὸσον ἐπεκτείνεται, ὥστε οἱ μὴ πάσχοντες δὲν εὐρίσκουσι διόλου γέλωτος ἀξίαν τὴν ἀσθένειαν ταύτην τοῦ γέλωτος. Ἐν τούτοις καλὸν εἶνε ν' ἀποφεύγετε τὰς ἀδυναμίας ταύτας τῶν νευροπαθῶν.

ὁ ἱατρὸς σας

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΙΔΕΑΙ

Ἡ γυνὴ ὑπανδρεύεται διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν κόσμον, ἐνῶ ὁ ἀνὴρ νομφεύεται διὰ νὰ ἐξέλθῃ αὐτοῦ.

Ἐπίσης ὁ ἀνὴρ νομφεύεται διὰ νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὸ πεπρωμένον, ἐνῶ ἡ γυνὴ διὰ νὰ ἐπιβληθῆ.

Ὁ γάμος εἶναι σχολεῖον, ἐν ᾧ οἱ σύζυγοι σπουδάζουσιν ὁ εἰς τὸν ἄλλον ἐπὶ ἕνα μῆνα, ἀγαπῶνται ἐπὶ τρεῖς, ἔριζουσιν ἐπὶ δέκα ἔτη, ἀνέχονται ἀλλήλους ἐπὶ τριακονταετίαν, μεθ' ὃ ἀποχωρίζονται, ἵνα οὐδέποτε πλέον ἐνωθῶσιν.

Ἐν παντὶ γάμῳ ὑπάρχει ἐν στερεότυπον, καὶ τοῦτο εἶνε τὸ « ἡ π α τ ῆ θ η ν »

Μὴ δίδετε ποτέ εἰς τὴν γυνήκα κρίσιν, ἰδέαν καὶ πνεῦμα, διότι εἶναι ὄπλα, δι' ὧν σὰς φονεύουσιν.

Ὅταν βλέπετε παρεῖας ραδινας, ὄμματὰ ἀγνά καὶ χεῖρ ῥοδοκόκκινα, μὴ νομίσητε, ὅτι εὐρίσκεσθε πρὸ ἀγγέλου καὶ γελασθήτε, διότι θὰ πωληθῆτε.

11 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 11**HENRYK SIENKIEWICZ****ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΩΜΕΝ ΑΥΤΟΝ!**

(Συνέχεια· ἴδε προηγ. φύλλον)

Καθημερινῶς ἠσθάνετο ἐαυτὴν καλειτέραν, καὶ εὐρωστοτέραν, ἀκτίς δ' ἐλπίδος ἐθάλλον ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν της, ὅταν ἡ ὥρα τῆς μεσημβρίας διήρχετο ἀνευ ὀραμάτων. Πλειστάκις ἐχαρακτήρισε τὴν ἡμέραν ταύτην ὡς εὐτυχή καὶ ἐζήτησε παρὰ τοῦ συζύγου της νὰ τὴν σημειώσῃ.

Ἡ πολυπαθὴς μήτηρ.

Ἄλλ' ἔξω ἡ ἡμέρα ἦτο θλιβερὰ καὶ λωφερά. Ἐκ τῶν χαμηλῶν καὶ μονοτόνων νεφῶν ἐπιπτε βροχὴ ἀδιάκοπος, ἀφθονος ἐν ἀρχῇ, κατόπιν λεπτή, ψυχρὰ, διαπεραστική.

Πρὸς τὴν ἐσπέραν μόνον ὁ οὐρανὸς κατηνύγασε καὶ ὁ μέγας ἡλιακὸς δίσκος ἐχρωμάτισε διὰ πορφύρας καὶ χρυσοῦ τὰ νέφη, τοὺς ὑποφαίους βράχους τῆς ἐρήμου, τὸ λευκὸν μάρμαρον τῶν προδόμων τῶν ἐπαύλειων, διὰ νὰ βυθισθῆ κατόπιν ἐκεῖ μακρὰν εἰς τὰς ἀβύσσους τῆς Μεσογείου.

Ἄντιθέτως, τὴν ἐπιούσαν, ὁ καιρὸς ὑπῆρξε λαμπρὸς. Ἡ ἡμέρα προεμηνύετο θερμὴ· ἄλλ' ἡ πρωία ἦτο ὄροσερὰ, ὁ οὐρανὸς ἀνευ

τοῦ ἐλαχίστου νέφους, ἡ δὲ γῆ τὸσον ὑπερπλήρης ἐκ τῆς κυανῆς λάμπφως, ὥστε τὰ πάντα ἐκυανίζον αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ.

Ἡ Ἀνταία μετεφέρθη ὑπὸ τὴν εὐνοουμένην αὐτῆς πιστακίαν, ἧτις ὑπερέκειτο ὄλου τοῦ λόφου, διὰ ν' ἀπολαύσῃ τῆς θεᾶς τοῦ ἀκτινοβόλου τοπείου καὶ τοῦ κυανοῦ ὀρίζοντος.

Ὁ Κίννας καὶ ὁ Τίμων μὴ ἐγκαταλείποντες οὐδὲ καθ' ἐν βῆμα τὸ φορεῖον, παρηκολούθουν καὶ τὴν ἐλαχίστην μεταβολὴν ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς ἀσθενούς. Παρατήρησαν ἐπὶ ταύτης ἀόριστον τινα ἀνησυχίαν, παραθεῖσαν ἐκ τῆς προσδοκίας, ἀλλὰ τίποτε ἐκ τοῦ θανάσιμου ἐκείνου τρόμου, ὅστις τὴν κατεκυρίευσεν συνήθως ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τῆς μεσημβρίας.

Σήμερον οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν διαυγέστεροι καὶ αἱ παρεῖαι της κεχρωματισμέναι διὰ ροδίνης χροιάς.

Τοῦ λοιποῦ ὁ Κίννας ἐτόλμα νὰ ἐλπίζῃ ἐπὶ στιγμᾶς τινας, ὅτι ἡ σύζυγός της ἤδύνατο νὰ θεραπευθῆ, καὶ ἐπὶ τῇ σκέψει ταύτη, ὅτε μὲν κατελαυδάνετο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ κυλισθῆ ἐπὶ τῆς γῆς, νὰ ἐπιτρέψῃ ἐλευθέρωνά ἐκχυθῶσι τὰ ἐκ τῆς χαρᾶς δάκρυά της ὅτε δὲ ἐθλίβετο ἐκ νέου ὑπὸ τῆς σκέψεως, ὅτι ἴσως ἦτο ἡ μόνη, ἡ ὑστάτη ἀναλαμπὴ λυχνίας, ἧτις μέλλει νὰ σβεσθῆ.

Διὰ παντός τρόπου ἐπιθυμῶν νὰ ἐνισχύσῃ τὴν ἐλπίδα της, ἐστρεφεν ἐνίοτε τὰ βλέμμά της πρὸς τὸν Τίμωνα. Ἀλλὰ καὶ οὗτος ἀναμφιδόλως ὑπὸ τῆς αὐτῆς κατετρούχετο σκέψεως διότι ἐζήτηε ν' ἀποφύγῃ τὸ βλέμμα τοῦ Κίννα.

Οὐδεὶς τούτων ἔφερε καὶ τὸν ἐλάχιστον ὑπαινιγμὸν ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τῆς μεσημβρίας.

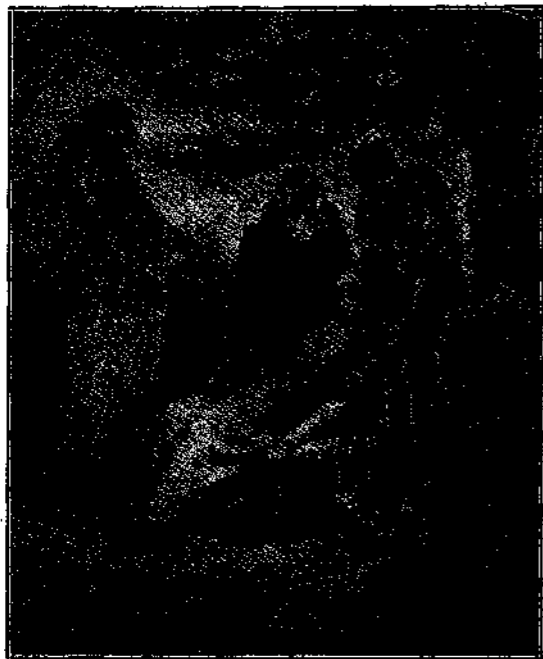
Ἄλλ' ὁ Κίννας, ὅστις δὲν ἔπαυσεν ἀκολουθῶν τὴν πορείαν τῆς σκιάς της, ἠσθάνετο πάλλουςαν τὴν καρδίαν της, ὅταν εἶδε ταύτην γενομένην βραχυτέραν.

Ἐμεινον λοιπὸν οὕτω βεθυθυσιμένοι εἰς ἐν εἶδος ρεμβασοῦ, ἡ δὲ μᾶλλον ἀνήσυχος ἦτο ἡ Ἀνταία αὕτη, ἐξηπλωμένη ἐπὶ τοῦ ἀνοικτοῦ φορείου, τὴν κεφαλὴν δὲ ἀκουμβῶσα ἐπὶ πορφύρου προσκεφαλαίου ἀνέπνεεν, ἠδοικῶς τὴν δροσερὰν πνοήν, ἣν ἡ αὔρα ἔφερεν ἐκ δυσμῶν ἐκ τοῦ μέρους τῆς θαλάσσης.

Ἀλλὰ περὶ τὴν μεσημβρίαν ἡ αὔρα αὕτη ἤλαττώθη, ἐνῶ ἡ θερμότης ἠύξανεν. Αἱ ἀνοδοί της τοῦ νάρδου θερμαινόμεναι ὑπὸ τοῦ ἡλίου, εὐωδιάζον μέχρι ζάλης. Ἄνωθι δέσμης ἀνεμώνων. Ἰπαντο χρυσαλίδες ποικιλόχρωμοι. Μικραὶ σαῦραι εἰθιαίμεναι πλέον εἰς τὸ φορεῖον καὶ τοὺς ἀνθρώπους τούτους, ἐξηρχοντο ἀνευ φόβου ἐκ τῶν ρωγμῶν πρὸς

ένεδραν. Ἡ γῆ σύμπασα ἀνεπαύετο ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ ἡλίου καὶ τῆς θερμότητος, ὑπὸ τὸν αἶθριον θόλον τοῦ γαλανοῦ οὐρανοῦ.

Ὁ Τίμων καὶ ὁ Κίννας ὁμοίως ἐφαίνοντο βεθυθισμένοι εἰς τὴν ἀπειρον γαλήνην. Ὡς δ' ἐκ τοῦ ὕπνου καταληφθεῖσα, ἡ ἀσθενὴς ἐγαμήλωσε τὰ βλέφαρά της καὶ εἰς μόνος βαθὺς στεναγμὸς ἐξελθὼν ἐκ τοῦ στήθους της, ἐτάραξε τὴν σιγὴν.

Βλέπω, Αὐτὸς εἶναι Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος...
Ἀκολουθήσωμεν Αὐτόν!

Ἐν τούτοις ὁ Κίννας ἀντελήφθη ὅτι ἡ σκιά του, ἀπώλεσσα τὸ μήκος αὐτῆς, ἔστι βραχεῖα παρὰ τοὺς πόδας του.

Ἦτο μεσημέρια.

Αἴφνης ἡ Ἀνταία ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶπε διὰ φωνῆς παραδόξου:

— Γάιε, δός μοι τὴν χεῖρα σου!

Ἀνηγέρθη ζωηρῶς· τὸ αἷμα ἦτο παγωμένον εἰς τὰς φλέβας της· ἡ τρομερὰ στιγμή τῶν ὀραμάτων ἐπλησίασε.

— Βλέπεις, — εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνή — τὸ φῶς αὐτό, ὅπερ ὀγκοῦται ἐκεῖ κάτω εἰς τὸν αἶθερα; Πῶς τρέμει!.. Σπινθηρίζει καὶ ἐρχεται πρὸς με... .

— Ἀνταία, μὴ πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο παρατηρῆς! ἀνέκραξεν ὁ Κίννας.

Ἄλλ' ὦ! τοῦ θαύματος! τὸ πρόσωπόν της οὐδένα τρόπον ἐξέφραζε. Τὰ χεῖλη της ἠνοιχθησαν, οἱ ὀφθαλμοὶ της παρετήρουν, μεγαλῶς ἠνεωγμένοι, καὶ μία ἀμετρος χαρὰ κατέκλυσε τὸ πρόσωπόν της.

— Μία στήλη φωτεινὴ ἐρχεται πρὸς με, —

εἶπεν. — Διακρίνω!... Ἐκεῖνος εἶνε! Εἶνε ὁ Ἰησοῦς, ὁ Ναζωραῖος!... Μειδιᾷ... ὦ! ὁ γλυκὺς!... ὦ! ὁ ἐλεήμων!... Αἱ διάτρυτοι χεῖρες του ἐκτείνονται πρὸς με, ὡς χεῖρες μητρός... Γάιε! Μοὶ φέρεται τὴν ὑγείαν, τὴν σωτηρίαν, καὶ με καλεῖ παρ' Αὐτῷ!...

Ὁ Κίννας ὠχρότατος ἀπεκρίθη:

— Ἐάν μᾶς καλεῖ, ἀκολουθήσωμεν Αὐτόν!

Μίαν μετὰ ταῦτα ὥραν, ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους, ἐν τῇ βραχῶδει ἀτραπῷ, ἣτις ἤρχετο ἐκ τοῦ Ἄστεως, ἐφάνη ὁ Πόντιος Πιλάτος. Ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ἠδύνατό τις νὰ ἴδῃ, ὅτι ἔφερε νέαν τινὰ ἰδεάν—ὡς δίκαιος ἄνθρωπος ὢν— περὶ τοῦ σκληροῦ καὶ ἀπαιδεύτου πλήθους.

Πράγματι, μακρόθεν ἀνεφώνησεν, ἀπομάσων τὸ μέτωπόν του, κατάβρεκτον ἐξ ἰδρωτός:

— Φαντάσθητε... Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἰσχυρίζονται, ὅτι ἀνεστήθη!

Κατὰ μετάφρασιν Α.Π.

ΤΕΛΟΣ

ΑΠΟΡΙΑ

Γιατί ἡ χαρὰ ὀργήγορα
διαβαίνει καὶ τὰ χρόνια
μὲ στεναγμοὺς αἰώνια
περνοῦνε εἰς τὴ γῆ;

Γιατί ἡ ζωὴ μας χάνεται
ὄ' ἀτέλειωτο σκοτάδι
κι' ἕνα αἰώνιο βράδυ
πλακώνει φοβερό;

Γιατί ὁ κόσμος ἐγεινε
καὶ τί λοιπὸν ἀξίζει
ἀφοῦ μᾶς βραδανίζει
τὸν ποιὸ πολὺ καιρὸ;

Ν. Σαχίνης

ΜΙΑ ΕΛΠΙΣ

ὦ πῶς μαραίνειτ' ἡ ψυχὴ
ὅταν ὁ νοῦς τὴν φέρει
εἰς συμπαθῆ καὶ προσφιλῆ
μεμακρυσμένα μέρη.

Καὶ πῶς αὐξάνει ἡ ζωὴ
ὅταν τὴν τρέφει θάρρος
μία ἐλπίς μᾶς ἀφαιρεῖ
τοῦ χωρισμοῦ τὸ βάρος.

Ν. Σαχίνης

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑΣ Σ. ΣΤΑΥΡΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ

(συνέχεια καὶ τέλος)

Μετ' ὀλίγον εἶδον, ὅτι τὸ σχέδιόν μου ἤρξατο ἐπιτυχάνον, διότι ἀντελήφθη, ὅτι ὁ ληστὴς εἶχε ζαλισθῆ, ἤρξατο δὲ καὶ νὰ κλίνη τὴν κεφαλὴν. Τῷ ἔδωσα τότε ἄλλο ἕνα ποτήρι τὸ ὅποιον ἐπιεν ἀσυνειδήτως· ἀφοῦ δὲ εἶδον, ὅτι εἶχε μεθυσθῆ τελείως, τῷ προέτεινα νὰ ἐξαπλωθῶμεν λιγάκι, διότι ὄλην τὴν νύκτα δὲν εἴχομεν κοιμηθῆ.

Ὁ Τσελέπης ἀπεδέχθη τὴν πρότασίν μου. ἐξηπλώθη κάτω, ἔρριψεν ἐν μανδῆλιον εἰς τὸ πρόσωπον νὰ μὴ τὸν ἐνοχλοῦν τὰ ζώδια καὶ ὁ ἥλιος, καὶ ἀμέσως ἀπεκοιμήθη.

Ἐγὼ ἀφ' ἑτέρου προσεποιούμην ὅτι ἐκοιμώμην, ἵνα ἐξαπατήσω τὸν ληστὴν· Ἀφοῦ δὲ παρήλθεν ἀρκετὴ ὥρα καὶ ἤκουον τοῦτον ρογγαλιζόντα, ἤρχισα νὰ κινῶμαι κατ' ἀρχάς μὲν σιγά, ἔπειτα δὲ θορυβωδῶς, ἵνα ἴδω ἐάν ἐκοιμάτο βαθύως. Μὲ εὐχαρίστησιν μου δὲ παρετήρησα ὅτι ὁ ληστὴς ἦτο ἀναίσθητος. Χωρὶς νὰ χάσω τότε καιρὸν ἠγέρθη σιγά τὸν διεσκέλισα, διότι εἶχε ἐξαπλωθῆ πρὸ τῆς εἰσόδου, ἐπήδησα κάτω ἀπὸ τὸ σπήλαιον μὴ ἐξελεθὼν διὰ τῆς ἀτραποῦ καὶ ἐρρίφθη πρὸς τὸν κατήφορον τρέχων δραμαίως καὶ ἀσεινηδῆτως. Ἐν μόνον προσεπάθουν ν' ἀπομακρυνθῶ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερο τοῦ σπηλαίου καὶ νὰ φθάσω εἰς τὴν κεντρικὴν ἐξὸν.

Ἡ ὥρα τῆς δραπέτευσέως μου ἦτο ἀκριβῶς ἡ 8 καὶ 10.

Φεύγων οὕτω καὶ πηδῶν ἀπὸ βράχου εἰς βράχον με κίνδυνον νὰ κατατασασθῶ, ἔφθασα μετὰ δύο καὶ πλέον ὥρας, τὴν 10 καὶ 25' ἀκριβῶς, πρὸ τοῦ ἐπὶ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς φυλακείου, τοῦ κειμένου παρὰ τὸ Χάνι τῆς Ἀριστοτέλαινας. Ἐκεῖ εἶδον χωρικὸν τινα ἀνερχόμενον εἰς τὰ Καλάβρυτα. Χωρὶς νὰ χάσω καιρὸν ρίπτομαι πρὸ τῶν γονάτων του καὶ τὸν ἱκετεύω νὰ με σώσῃ.

Ὁ χωρικός οὗτος, ὅστις ἦτο ὁ Ἀντωνόπουλος, κατ' ἀρχάς ἰδὼν με εἰς τοιοῦτην ἀγρίαν καὶ ἐλεεινὴν κατάστασιν, μὲ γένιον ἀπεριποίητον, καὶ φέροντα ράκη ἀντὶ ρούχων, ἐφοβήθη καὶ ἔκαμε δύο βήματα ὀπισθεν.

— Ποιὸς εἶσαι, μοῦ λέει.

— Σώσέ με, τῷ ἀπαντῶ, εἶμαι ὁ Σπῦρος τοῦ Σεροφῶντα ποῦ εἶχαν πιάσει οἱ λησταί.

Ἐκκλητος εἶδα τότε τὸν ἀγαθὸν χωρικὸν νὰ ρίπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας μου καὶ νὰ με φιλῆ.

— Ἐγὼ νὰ γονατίσω μπροστά σου, παιδί μου, μοῦ λέγει. Ἐχω ἰδῆ χιλία καλὰ ἀπὸ τὸν πατέρα σου. Λέγε, ποῦ θέλεις νὰ πᾶμε.

— Εἰς τὸ Αἴγιον, τοῦ ἀπαντῶ, ἀμέσως εἰ δυνατόν. Ἐλα μωρὸ, σὲ παρακαλῶ.

— Εὐχαριστῶς, μοῦ λέγει ὁ καλὸς Ἀντωνόπουλος καὶ λαμβάνων με ἐκ τῆς χειρὸς με ὀδηγεῖ πρὸς τὴν Ζαχλωροῦν.

Ἐκεῖ εἰσήλθον εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Σιδηροδρό-

μου καὶ ἀνήγγειλα εἰς τὸν σταθμάρχην ἐκπληκτον ποῖος εἶμαι καὶ τὸν παρεκάλεσα νὰ ζητήσῃ ἔκτατον ἀμαξοστοιχίαν, ἵνα κατέλθω εἰς Αἴγιον.

Ὁ κ. σταθμάρχης μὲ ἐπεριποιήθη ὅσον ἠδύνατο, ἔσπευσε δὲ νὰ τηλεγραφήσῃ διὰ τὴν ἀμαξοστοιχίαν. Ταῦτοχρόνως ἐγὼ συνέταξα τηλεγράφημα πρὸς τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὰς λοιπὰς ἀρχάς, ἀγγέλλων τὴν ἀπελευθέρωσίν μου, ἡ ὅποια διαδοθεῖσα ταχέως εἰς τὸ μικρὸν χωρίον προσκάλεσε τὴν συγκέντρωσιν ὄλων τῶν χωρικῶν πρὸ τοῦ σταθμοῦ.

Ἐγὼ ἐν ἀθλίᾳ εὐρισκόμενος καταστάσει κατὰ-κοπος ἐκ τῆς ἀπνίας τοῦ δρόμου καὶ τῶν συγκινήσεων δὲν ἠδυνάμην νὰ κινήθω, ἀλλ' ἀνέμενον ἐναγωνίως τὴν ἀριξίν τοῦ τραίνου.

Τέλος ἔφθασε τοῦτο μετὰ τοῦ ἀνακριτοῦ κ. Θεοφανίδου καὶ μικρᾶς στρατιωτικῆς δυνάμεως. Ἀνεχωρήσαμεν δ' ἀμέσως καὶ πάλιν διὰ Διακοπτῶν. Ὁ κ. Θεοφανίδης ἐν τῇ ἀμαξοστοιχίᾳ μου ἐζήτησε πληροφορίας περὶ τῆς αἰχμαλωσίας μου, ἦτο ὁμοῦ τοιαύτη ἡ κατάστασίς μου, ὥστε μόλις ἠδυνάμην νὰ τῷ ἀποκριθῶ μὲ συγκεκαυμένης λέξεως.

Εἰς τὸ Διακοπτῶν ὁ καλὸς σταθμάρχης καὶ ὁ βοηθὸς του κ. Ἀγγελόπουλος εἶχον τὴν καλωσύνην νὰ μοὶ δώσωσιν ἐνδύματα τῶν τινά, δι' ὧν ἀντεκατέστησα τὰ ἰδικά μου ράκη, ἐπίθην δὲ ἀλλῆς ἀμαξοστοιχίας δι' Αἴγιον.

Ἐκεῖ οἱ ἀγαπημένοι μου συμπολιταὶ μὲ ὑπεδέχθησαν ἐν τῷ σταθμῷ μὲ τὴν χαρὰν καὶ ἐνθουσιασμόν, ὥστε ἀμέσως ἤρχισα νὰ λησμονῶ τὰ βάσανα ἅτινα ὑπέφερον. Ἦτο δὲ τὴν ἡ συγκίνησίς μου ἐκ τῆς χαρᾶς διὰ τὴν ἐνδελουμένην πρὸς ἐμὲ ἀγάπην τῶν συμπολιτῶν μου, ὥστε οὕτε λέξιν δὲν ἠδυνάμην νὰ προσφέρω. Ἀναίσθητον σχεδὸν μὲ ἔθεσαν οἱ συγγενεῖς μου ἐντὸς ἀμάξης καὶ με ἔφερον εἰς τὴν οἰκίαν μου, εἰς τὸ προαύλιον τῆς ὁποίας με ἀνέμενον οἱ γονεῖς μου.

Τὶ ἠσθάνθη τὴν στιγμήν ἐκείνην, δὲν δύναμαι νὰ περιγράψω. Ἡ χεῖρ μου ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῶν στιγμῶν ἐκείνων τρέμει ἐκ συγκινήσεως. Ἐν μόνον ἐνθυμούμαι, ὅτι ἐπὶ δέκα λεπτά ἐσφιγγον τὸν σεβαστὸν μου πατέρα, τὸν σωτήρα μου ἐπὶ τοῦ στήθους μου σπασμωδικῶς, ἀσπαζόμενος τὴν λευκὴν γενειάδα του.

Σ. Σ.

Σ. Φ. Καὶ οὕτως ἔληξεν ἡ πολυπαθὴς ὄντως ληστρικὴ αἰχμαλωσία τοῦ συμπαθοῦς φίλου κ. Σπ. Σταυρουλοπούλου, ὃν συγχαίρομεν ἀπὸ καρδίας τόσον διὰ τὴν γενναῖόν του ἀνέναντι τῶν ληστῶν του στάσιν, ὅσον καὶ διὰ τὴν ἐχέφρονα διαγωγήν του, ἀπέναντι ὀδυνηρᾶς περιστάσεως, ἣτις ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐξέθετο τὴν ἐξουσίαν καὶ ἐν γένει τὰς ἀρχάς τῆς χώρας εἰς ἐπωνήδιστον ἐμπαιγμόν! Ἐδημοσιεύσαμεν δὲ ταύτην ἐν πάσῃ τῇ σχετικῇ λεπτομερείᾳ διὰ τε τὴν πρωτοτυπίαν καὶ τὴν ἀπροσδόκητον ἐξελίξιν της, ὅπως χρησιμεύσῃ ἐν πολλοῖς τοῖς πολλοῖς, εὐχόμενοι νὰ ἦ τελευταία ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις τῆς προόδου.

Η ΤΕΘΡΑΥΣΜΕΝΗ ΚΑΘΕΚΛΑ

ΓΑΜΟΣ ΕΥΤΥΧΗΣ

Ο Ίακωβος ανέβη όρμητικῶς τὰ πέντε διαμερίσματα τῆς οἰκίας, ἐν ἣ κατώκει καὶ ὅτε ἐφθάσεν εἰς τὴν τελευταίαν βαθμίδα, πρὸ τῆς ὁποίας εὐρίσκοντο δύο θύραι, ἡ μία ἀριστερὰ καὶ ἡ ἄλλη δεξιὰ. . . . ἐσταμάτησε πρὸς στιγμήν.

Ἐλαβε δὲ τότε ἐν κλειδίον ἐκ τοῦ θυλακίου του, παρατήρησεν ἐπὶ πολὺ τὴν ἀριστερὰν θύραν, καὶ ἀνεστέναξε βαθῶς. . . . μετὰ τοῦτο δὲ ἤνοιξε τὴν δεξιὰν θύραν, ἐστρίψε τὴν κεφαλὴν. . . . παρατήρησεν ἐπὶ ὀλίγον τὴν ἀριστερὰν θύραν . . . . ἀνεστέναξε καὶ ἐκ δευτέρου καὶ εἶτα εἰσῆλθεν εἰς τὴν δεξιὰν, τὴν ἰδικὴν του.

Ὅτε εἰσῆλθεν, ὁ Ίακωβος, ἀφῆρσε τὸ ὑποκάμισόν του, ἀνεδύθη τὸν χιτῶνα του, ἔλαβε μίαν ἐδραν, τὴν ἐτοπίζετο πρὸ τοῦ τοίχου, ἐκάθησεν ἰππευτικῶς ἐπ' αὐτῆς, ἤναψεν ἐν σιγαρέτον, καὶ διέμενε ταυτοτρόπως παρατηρῶν τὰς τολύπιας τοῦ καπνοῦ, καὶ προσελθὼν ἀπὸ πέντε λεπτὰ τὸ οὖς του ἐπὶ τοῦ μεσοτοίχου.

Εὐρίσκειτο δὲ ἀρετὴν ὄραν ταυτοτρόπως καπνίζων καὶ ἔχων ἐστηριγμένον τὸ οὖς του, ἐπὶ τοῦ τοίχου, ὅτε ἡ τεθλιμμένη ὄψις του ἔλαβεν ἑξοφρασίαν τινὰ χαρᾶς.

Ἡκούετο κρότος ἐν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ.

— Εἰσῆλθεν, ἀνεφώνησε.

Καὶ πράγματι ἠκούετο κρότος κινουμένων καθεκλῶν καὶ πινακίῳ,

— Θὰ γυμναστῶ, ἐσκέφη ὁ Ίακωβος.

Καὶ προσῆλθε περισσότερον τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τοῦ τοίχου, προσπαθῶν ν' ἀντιληφθῆ καὶ τὰς μικροτέρας κινήσεις τῆς γείτονος, μὴ δυνάμενος νὰ τὴν ἴδῃ, ἀλλ' εὐτυχῆς, διότι τὴν ἠσθάνετο πλησίον του καὶ νὰ ζῆ πλησίον αὐτῆς.

Νὰ μὴ τὴν βλέπῃ πλέον. . . . Ἄ! τοῦτο ἦτο μεγάλη στενοχωρία διὰ τὸν Ίακωβον. Ἄλλοτε τὴν ἔβλεπε συχνάκις.

Προσπαθεῖ νὰ τὴν συναντήσῃ ἐπὶ τῆς κλίμακος, ἐπὶ τούτῳ δὲ ἀνέμενε ἐν τῇ ὁδῷ ὀλοκλήρους ὥρας.

Τέλος, ὅτε τὴν διεκρίνε ἀπὸ μακρῆν, ἐσταμάτα τὰ βήματά του, ἀνῆρχετο ταχῶς βαθμίδας τινὰς, διὰ νὰ τῇ δώσῃ καιρὸν ν' ἀνέλθῃ καὶ εἶτα κατήρχετο βραδέως. . . . ὥστε νὰ συνην-

τῶντο τυχαίως τὴν στιγμήν ἐκείνην. Ἀλλὰ τοσοῦτον συνεκινεῖτο βλέπων αὐτὴν νὰ διέρχηται πλησίον του, μετὰ τοσαύτης σοβαρότητος καὶ συστολῆς, ὥστε τὴν ἐχαιρέτα ὅσον ὁ ἀδεξιάτερος τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐταπείνου τοὺς ὀφθαλμούς, χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ τὴν παρατηρήσῃ.

Μάτην ἠλπιζεν, ὅτι θὰ εἶχε περισσότερον θάρρος, μάτην ἐδιδάσκετο χαριτωμένας ἐκφράσεις, ἀνευρίσκων προσήματα συμπεριφορᾶς καὶ φανταζόμενος σοφὰς ἐκδηλώσεις· πάντα ταῦτα κἄτερρεον κατὰ τὴν ψυχολογικὴν ἐκείνην στιγμήν. . . . . καὶ ὅσκις τὴν ἔβλεπε νὰ διέσχεται πλησίον του, τὴν ἐχαιρέτα ἀδεξιότερον. Ἡμίραν δὲ τινα, τῷ ἔπεσε καὶ ὁ πῖλος του.

Ὅπως ἀπελπισθεὶς νὰ νικήσῃ τὴν ταραχὴν του καὶ τὴν δειλιαν του καὶ φοβούμενος νὰ κάμῃ ἐφεξῆς κακὴν ἐντύπωσιν, ἐπροτίμησε νὰ παρατηρήσῃ τοῦ νὰ τὴν βλέπῃ.

— Τοιοῦτοτρόπως, ἐσκέπτετο, εἰν δὲν κατορθώσω νὰ τῇ ἀρέσκω, τουλάχιστον εἴμαι βέλβιος, ὅτι δὲν θὰ τῇ ἀπαρέσκω.

Ὁ Ίακωβος ἐτακτοποίησε τὸν βίον του, προφυλαττόμενος νὰ μὴ εἰσέρχηται κατὰ τὰς αὐτὰς ὥρας μετὰ τῆς γειτόνου του καὶ ἠὲ χαριστεῖτο νὰ ζῆ πλησίον της. . . . . χωρὶς αὐτὴ νὰ ὑποπτεύεται τὴν παρουσίαν του.

Χωρὶς δόλου νὰ τὴν βλέπῃ, τὴν ἐγνώριζεν ὅμως καλῶς. Ὀνομάζετο Καρλότα, εἰργάζετο τὴν ἡμέραν, ἀναχωροῦσα δὲ πολὺ πρῶτ', ἐπανήρχετο ἄργα. Ἦτο δὲ πολὺ τιμίαι, ἀναντιρρήτως. . . . . Πολὺ τιμίαι μάλιστα καὶ πολλὰκις κατὰ βαθεῖαν νύκτα ἔρραπτεν.

Ὁ δὲ Ίακωβος ἐπίσης ἐθαύμαζε τὴν καλὴν καὶ τιμίαν ταύτην κόρη, ἥτις μόνῃ ἐν τῷ κόσμῳ, (ἦτο ἐντελῶς μόνῃ, διότι δὲν ἐδέχετο οὐδεμίαν ἐπίσκεψιν) ἤξευρε νὰ ἀποκρούῃ πάντας τοὺς πειρασμούς, ὅστινες κατὰ τὴν ὁδὸν συνέβαινον.

Πῶς τὴν ἠγάπησε; Πολλάκις ὁ Ίακωβος ἠρώτα ἑαυτὸν. Αὐτὴ εἶχε ἐγκατασταθῆ ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ πρὸ ἐνὸς ἔτους. Κατὰ τὰς πρώτας φορὰς, ὅτε εἶδεν αὐτὴν, τῷ ἐφάνη ὠραία. . . . . ἰδοῦ, ὅτι δὲν ἠπατήθη ποσῶς. Κατὰ τὰς ἀρχὰς δὲν ἔδωκε προσοχὴν εἰς αὐτὴν. Τὸ δὲ πρᾶγμα ἤλθε, ὀλίγον κατ' ὀλίγον μόνον του. . . . . μοιραίως οὕτως εἰπεῖν. . . . . ἀναποφεύκτως. . . . . διὰ μέσου τοῦ τοίχου.

Ἡ δύναμις τῆς γυναίκος, ἣν ἠσθάνετο ἐκεῖ . . . . . πλησίον του, ἡ σκέψις, ἥτις τῷ ἤρχετο, ὅτε προσήρχετο ἄργα τὸ ἱσπέρας: «Μήπως εἶχε κατακλιθῆ;» ἢ τὴν πρῶτῃν «Μήπως εἶχε ἐξυπνήσῃ;» Ὅλα ταῦτα ὀλίγον κατ' ὀλίγον κατακυριεύουσι τὸ πνεῦμα ὀλοκλήρον. Ἡ σκέψις τῆς πρώτας ἐπανελαμβάνετο μετὰ τὴν σκέψιν τῆς νυκτός, χωρὶς διακοπὴν. . . . . Καὶ αὐτὴ ἡ σκέψις ἦτο ὀλοκλήρου τῆς ζωῆς.

Ὁ Ίακωβος ἦτο καλῶς ἀφιερωμένος εἰς τὰ

αἰσθήματα, ἀτινα ἐδοκίμαζε διὰ τὴν Καρλόταν.

Τὴν ἐλάτρευε. . . . καὶ μετὰ τὸν τρόπον κατὰ τὸν ὁποῖον τὴν ἐλάτρευεν, ἦτο βέλβιος, ὅτι θὰ τὴν ἐλάτρευε πάντοτε.

Ἐάν αὐτὴ τῷ ἐπέτρεπε νὰ τῇ ἀποτείνοι λόγον. . . . . καὶ ἐν ἦτο βέλβιος ἐκεῖνος, ὅτι τὸ ἐπέτρεπεν, ἐάν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ τῇ ὀμιλήσῃ. . . . . ὁ λόγος του ἢ μάλλον ἡ ἐξομολόγησις του δὲν θὰ ἦτο μακρὰ: «Δεσποινίς, σὰς ἀγαπῶ. Θέλετε νὰ γένητε σύζυγός μου;»

— Ἀλλὰ φεῦ! διὰ νὰ προσφέρῃ τις τὴν χεῖρά του εἰς γυναῖκα, δεόν νὰ δύναται καὶ νὰ θέσῃ κάτι τί ἐντὸς αὐτῆς. Καὶ ὁ Ίακωβος δὲν εἶχε τίποτε. Ἦτο ζωγράφος, εἰς ἐξ ἐκείνων τῶν ἐλπίζοντων καὶ ὁστινες διανέωνται ν' ἀποκτιῶσιν ποτὲ ἑπαυλιν ἢ κηπὸν· ἀλλ' αἱ εἰκόνες δὲν πωλοῦνται, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν καιρὸν, ἰδίως αἱ εἰκόνες τοῦ Ίακωβου δὲν ἐπωλήθησαν ποσῶς.

Εἰς ἐπιμετρον δὲ ὁ τάλας νέος, εἶχε χρέος, νὰ πληρώσῃ τὸ ἐνοίκιον τῆς οἰκίας του καὶ ἠναγκάσθη μάλιστα νὰ θέσῃ ἐνέχυρον τὰ ἐπιπλά του, διὰ νὰ ἐξοικονομήσῃ τὸν λήξαντα μῆνα καὶ δὲν τῷ ἀπέμενε ἢ ἡ κλινὴ του, καὶ παλαιὰ τις καθεκλα, τοσοῦτον τεθραυσμένη καὶ τοσοῦτον ἐτοιμόρροπος, ὥστε ἦτο θαῦμα, πῶς ἐνόησε ἐκάθητο ἐπ' αὐτῆς ἐρίππως, ὡς συνεθίβε νὰ πράττῃ.

Ὁ Ίακωβος ἦτο πάντοτε ἐκεῖ, ἰππεύων τὴν καθεκλῆν του καὶ προσπαθῶν ν' ἀκούσῃ διὰ μέσου τοῦ λεπτοῦ μεσοτοίχου τὴν ἀναχώρησιν καὶ ἐπιστροφὴν πάντοτε τῆς γειτόνος του. Ὅπως εἰ τυφοί, ὁστινες διὰ τῆς ἐπαφῆς ἐννοοῦσι τὰς φυσιογνωμίας τῶν ἀντικειμένων, οὕτω καὶ ὁ Ίακωβος διὰ τοῦ θροῦ τῆς ἐσθῆτος τῆς Καρλότας ἐπὶ τινὰς ἐπιπλοῦ, διὰ τῆς γειτνιασεως καὶ ἀπομακρύνσεως τῶν βημάτων της, διὰ τῆς ἡσυχίας αὐτῆς, ἠὲ χαριστεῖτο, ὡς νὰ τὴν ἔβλεπε καλῶς ἢ ὡς νὰ εὐρίσκετο ἀντιμέτωπος αὐτῆς.

— Ἐτοιμάζεται νὰ φάγῃ ἐσκέπτετο.

— Τρώγει, ἔλεγε.

— Ἐτελειώσε τῶρα.

— Τακτοποιεῖται.

— Εἶτα, κάθηται.

— Μέλλει νὰ ράψῃ κτλ.

Καὶ ἐφαίνετο εἰς τὸν Ίακωβον, ὅτι εὐρίσκετο ἐκεῖ καὶ ὅτι τὴν ἐθαύμαζε σιωπῶν.

Ἐνόησε δὲ εἰς τὸ ἐπὶ τῆς καθεκλάς του θεωρεῖον ὡς ἔλεγεν — ἔκλειε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ὀνειροπόλει.

— Τί αὐτὴ νὰ σκέπτεται; γνωρίζει ἄρα γὰρ ὅτι εὐρίσκομαι ἐδῶ, τῶσον πλησίον; Ἐάν ἐγνώριζε πόσον τὴν ἀγαπῶ. Καὶ παρεκινεῖτο ὑπὸ τοῦ διαδόλου νὰ κάμῃ κρότον, διὰ νὰ ἐννοήσῃ αὐτὴ τὴν παρουσίαν του, νὰ ἴδῃ πόσον μένει ἄγρυπνος καὶ προσηλωμένος δι' αὐτὴν, διὰ νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴν της τέλος, ἀλλ' ὁ φόβος μὴ τὴν δυσαρεστήσῃ, τὸν συνεκράτει τότε,

καὶ προτίμα νὰ μὴ ἤξεύρῃ αὐτὴ, ὅτι τὴν ἠγάπα, παρὰ νὰ ἤξεύρῃ αὐτός, ὅτι δὲν θὰ τὸν ἠγάπα ποτέ.

Καὶ διελογίζετο τὰ ἐξῆς: «Εἶναι ἀδύνατον, νὰ μὴ ἐνδιαφέρεται δι' ἐμέ. Γνωρίζει, ὅτι ὑπάρχω καὶ ὅτι κατοικῶ πλησίον της. Ὅταν εἰσέρχεται διὰ μέσου τῆς θύρας μου πάντοτε ἀνοιχτῆς οὐσης, βλέπει καλῶς, ὅτι εἶναι φῶς ἐντὸς τοῦ δωματίου μου. Καὶ αὐτὴ εἶναι περίεργος, ὅπως ὅλαι αἱ γυναῖκες. Καὶ ὀφείλει νὰ ἐρωτᾷ ἑαυτὴν, τί κάμνω, καὶ διατὶ οὐδέποτε ἐξέρχομαι.

Πιθανὸν νὰ μετὰ παρατήρησῃ, μετὰ ὅλην τὴν ἀδεξιότητά μου· τίς γνωρίζει; Πιθανὸν νὰ ἐμάντευσεν, ὅτι τὴν ἀγαπῶ. Καὶ θὰ παρμένη νὰ τῇ ἐξομολογηθῶ, καὶ βλέπουσα, ὅτι δὲν ἐτόλμησα νὰ προχωρήσω, αὐτὴ βεβαίως θὰ κάμῃ τὸ πρῶτον βῆμα. Μίαν ἡμέραν (ὅλα εἶναι δυνατὰ ἀπὸ τὰς γυναῖκας) θὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἐργασίαν της, καὶ ἀναβαίνοῦσα τὸ ἀνάβαθρον, θ' ἀνοιξὴ ἀπλοῦστατα τὴν θύραν τοῦ δωματίου μου, καὶ εἰσερχομένη θὰ εἶπῃ: «Ἄφου σεῖς δὲν ἐρχοσε πρὸς με, πρέπει νὰ ἐλθω ἐγὼ.» Ναί, ἀλλὰ θὰ διήρχετο πολὺς καιρὸς, ἕως προτοῦ ἐλθῇ.

Τί νὰ κάμω διὰ νὰ ἐπιταχύνω τοῦτο;»

Καὶ ὁ Ίακωβος πάντοτε ἰππεύων τὴν καθεκλῆν του, ἀνεζήτει τὸν καλύτερον τρόπον, ἵνα ἀναγκάσῃ τὴν Καρλόταν νὰ ἐκδηλωθῇ. Νὰ ρίψῃ χάρτην, μετὰ μίαν λέξιν ὑπὸ τὴν θύραν της; Ἰδοῦ καὶ ἐπὶ τῶσον καιρὸν ὀνειρευέτο, ἀλλὰ αὐτὴ θὰ ἀνεγίνωσκε μόνον αὐτὴν τὴν λέξιν; Καὶ παραδεχομένου, ὅτι θὰ τὴν ἀνεγίνωσκε, μετὰ τὴν πρώτην φλογερὰν φράσιν, θὰ ἐσχίζε τὸν χάρτην. Νὰ παρεκάλει ἄλλον νὰ τῇ ὀμιλήσῃ; Ἀλλὰ ποῖον; Δὲν εἶχον οὐδένα φίλον κοινόν. Ὅχι, βεβαίως, ὅλα ταῦτα τὰ μέσα, ἦσαν κακὰ ἢ ἀκατόρθωτα καὶ τὸ μόνον μέσον διὰ τὸν Ίακωβον ἦτο νὰ παρμένη. Ἀλλὰ καὶ πόσον καιρὸν θὰ ἐπερίμενε;

Κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἦτο ἄργα. . . . . πολὺ ἄργα.

Ἡ Καρλότα ἐν τῷ δωματίῳ της, ἔρραπτεν. Εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ τελειώσῃ κατὰ ταύτην τὴν νύκτα, τὴν ἐργασίαν, ἣν εἶχε ἀρχίσῃ; Ἐπειδὴ δὲ, ἦτο ἄργα καὶ ἠναγκάζετο ν' ἀγρυπνᾷ, διὰ νὰ μὴ καταληφθῇ ὑπὸ τοῦ ὕπνου, ἐτραγώδει. Ὁ δὲ Ίακωβος, ἐπίσης ἀγρυπνῶν, πάντοτε εἰς τὴν αὐτὴν στάσιν, ἀκούων καὶ μηχανικῶς κινούμενος, ἠκολούθει τὸν ρυθμὸν τοῦ ἄσματος.

Ὅταν ὁ σκοπὸς ἦτο βραδύς, ὅλα ἐπῆγαινον καλῶς. Ἄλλ' ὅταν, ἐγένετο μάλλον ζωηρός, τὸ μέρος τοῦ Ίακωβου ἀπέβαινε ἀληθῶς κινδυνώδες, καθόσον ἡ πτωχὴ καθῆκλα ἀμφιρρεπῆς οὖσα, ὑπεβάλλετο εἰς γυμναστικὸν ἀγῶνα, ἐναντίον τῶν μέσων τῆς ἀντοχῆς της.

Ὅλα τὰ νέα ἄσματα ἐτελειώσαν, καὶ ὁ Ίακωβος ἤκουσε καὶ τὸν «Φάουστ».

«Ω! εάν ήτο εδώ!»
 — 'Αλλ' είνε εδώ! παρ' όλίγον ελειψε να εΐπη.

Ήκουσε τόν «Ριγολέττον» τόν «Προφήτην» και τόν «Γκυλιέλμον Τέλλον».

Αί ωραι παρήρχοντο και ό 'Ιάκωβος, όστις δέν ήκουσε πρότερον παρόμοιον άσμα, ή χαρισταίτο άκροώμενος της μελωδίας.

Όλίγον κατ' όλίγον όμως ή Καρλόττα έκοπίασε. Τό άσμα της καθίστατο ήπιώτερον, ό δέ τόνος της φωνής της ήκούετο χωρίς δύναμιν. Βαθμηδόν δε ή λαμπρότης της φωνής της έχάνετο κατέστη μελαγχολική και τό άσμα κατέπαυσεν.

Ό 'Ιάκωβος πάντοτε εις την καθήκλαν του, καθήμενος όλίγον κατ' όλίγον άπεκοιμήθη. Η δέ Καρλόττα του μή δυναμένη έτι να πράξη τό αυτό, κατέβαλε προσπάθειαν, ίνα φέρη εις πέρας τό έργον, όπερ ήρχισε, και άπεφάσισε να επαναρχίση τό άσμα της με νέας δυνάμεις, άδουσα έν βάλσ.

Ό 'Ιάκωβος τότε ώνειρευόμενος άκολουθών δέ πάντοτε τό άσμα, έκινείτο με την καθήκλαν του, άλλ' αύτη, ως εκ της παλαιότητός της, ως είπομεν, μή δυναμένη πλέον να κρατηθή εις τούς πόδας της, μοιραίως έκαμε μερικές στροφάς και ήρχισε να ώθηται προς τό έδαφος ότε και κατέπεσεν επί του δαπέδου μετά του έπιθάτου της. Ήκούσθη τότε φοβερός κρότος. Τό έδαφος έσεισθη. Άπασα δέ ή οικία άνεστατάθη.

Η δέ Καρλόττα, τρομάξασα, έρριξε κραυγήν. Ό μόνος, όστις δέν ανεφώνησεν ήτον ό 'Ιάκωβος, όστις έδυσκολεύθη, καθόσον έν τή πτώσει του, διεσπράγγη τό μέτωπόν του και έμμενεν άναίσθητος.

Όταν ό 'Ιάκωβος συνήλθε την επαύριον πρωταν, ήτον εις την κλίνην του με έπιδέσμους εις τό μέτωπον. Γυνή δέ τις καθημένη πλησίον αυτού, άλλά επί στερεάς καθήκλας πλέον, ήγγρόπνει επ' αυτού.

— Πώς, σεις εδώ, δεσποινίς; ήρώτησε.

— Άλλά, ναί, Κύριε, χθές τό έσπέρας, μετά τόν κρότον, τόν όποιον έκάματε, πίπτοντες, ήλθον εδώ και σάς εύρον άναίσθητον. Άλλά τώρα ήσυχάσατε, εΐσθε καλά και όλα παρήλθον μετ' όλίγας δε ήμέρας δέν θα έχετε τίποτε ή μικρόν σημεϊον εις τό μέτωπον. Άλλά, δέν μου λέγετε, Κύριε, πώς έπέσατε τοςούτον παραδόξως;

Ό 'Ιάκωβος δέν απήντησε τίποτε. Αί γυναίκες εύκόλως έννοούσι τά αισθήματα, άτινα οι άνδρες έχουσι και ή Καρλόττα συνεπώς δέν ήργησε ν' αναγνώση έντός της καρδίας του 'Ιακώβου.

Τό πρώτον βήμα έγένετο, ή δέ υπόθεσις εβιάσισε τόν ρουιν της. Οι δέ δύο νέοι ήρχισαν να όμιλούν πλέον περι έαυτών μέχρι της προσεχούς ένωσης των.

Ό 'Ιάκωβος και ή Καρλόττα είναι συζυγοι ήδη και εύτυχέστατοι. Η Καρλόττα δέν εργάζεται πλέον, διότι αι εικόνες του συζύγου της πωλούν-

Μετά τό θέατρον,
 — Η τιμή, Κυρία μου, ή τιμή είναι τό ιερότερον πράγμα τών ανθρώπων.
 — Καλά, φίλε μου, άλλά εξήγησου, ποίαν τιμήν θεωρείτε ιερότεραν, του νέου ή του γέροντος;
 — Δέν έχει να κάμη τούτο, Κυρία, μία είναι ή τιμή του ανθρώπου, ή ιερότης τών πράξεών του.
 — Να με συγχωρήσ, την πρώτην έγώ βλέπω τυχοδιωκτικήν και την δευτέραν άριστοκρατικήν.
 — Έχσις λάθος, Κυρία μου, άμφότεραι είνε ιεραί!

— Δέν ήννόησες τότε τίποτε, φίλε μου. και επαρκούν εις τά; ανάγκας των. Κατοικουσι δέ διαμερίσμα άπλοών, άλλά κερμόν και έστολισμένον μετά πάσης φιλοκαλίας.

Δύο πράγματα δέ συνεπλήρωσαν την εύτυχίαν των δύο συζύγων.

Την ήμέραν του γάμου των έπαιξαν τόν χορόν τών ρόδων εις τό μέσον δε της αίθουσής, έθεσαν την έτοιμόροπον καλαιάν καθήκλαν, ήτις έγένετο άφορμή της γνωριμίας των και της τώσον εύτυχούς ένωσης των.

(Έκ του Γαλλικού)
Ερνέστος Φ. Η.

ΣΟΝΕΤΤΟ
ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΜΟΥ

Ήστά στήθεια την κιθάρα σου κρατούσας
 Και άκουγε να πάλλη ή καρδιά σου
 Και με γλυκειά φωνούλα τραγουδούσας
 Στους ουρανούς χανόταν ή ματιά σου.
 Και ήστά φτερά της νότας παραιτούσας
 Τά χρυσοφτερωμένα όνειρά σου.
 Να κολυμπούν σαν κύκνοι τά θωρούσας
 Ήστά αιθέρια κύματα της μελωδίας σου.
 Και κύτταξα και γώ να κολυμπούνε
 Ήστά ίδια κύματα και τά δικά μου
 Και έννοιωσα χαρά μέσ' στην καρδιά μου.
 Μά τάξειδα μέσ' στού ρεμβασμού τά φώτα
 Τό ύστερο τραγούδι να λαλούε
 Και με την ύστερη να οδύνοουν νότα.
 Γιώργος Ν. Θωμαϊδής

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΝΕΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ
ΥΠΙΟ
ΧΑΡΙΛΑΟΥ Σ. ΑΝΕΜΟΓΙΑΝΝΗ

(συνέχεια· έδε προηγούμενον φύλλον)

Αί άπλοūs τινας πόδας οι δείκται άντικαθίστανται διά τινος κοινού σημεϊου. Οι δείκται του ποδός, καθώς και τά σημεϊα τά άντικαθιστώμενα αυτούς, τίθενται έν τή αρχή του τεμαχίου επί πενταγράμμου άμέσως μετά τόν όπλισμόν του κλειδίου. Συνήθως οι πόδες προσδιορίζονται υπό του όνόματος τών κλασματικών αριθμών.

Ούτως ό πούς ό σχηματιζόμενος εκ δύο τετάρτων του μακρού και δηλούμενος διά του κλασματος 2/4, ονομάζεται πούς δύο τετάρτων, ό σχηματιζόμενος εκ τριών ήμισίων (τριών ήμιμάκρων) και δηλούμενος διά του 3/2, ονομάζεται πούς εκ τριών δευτέρων. Ό πούς δε ό περιέχων έξ όγδον και δηλούμενος διά του 6/8 (έξ χρώματα) ονομάζεται πούς έξ όγδών. Ούτω και τών λοιπών.

Εις έκαστον πόδα άπλοών άνταποκρίνονται σύνθετός τις πούς και τούναντιον.

Διδομένου άπλου τινος ποδός, εύρίσκομεν τόν άνταποκρινόμενον σύνθετον, προσθέτοντες στιγμήν τινα και την χρονολογικήν άξίαν διηρημένην εις τρία. Παραλείποντες δε τάς στιγμάς τών συνθέτων χρόνων, εύρίσκομεν τόν άνταποκρινόμενον άπλοών πόδα.

Πολλαπλασιάζοντες επί 3 τόν αριθμητήν του άπλου ποδός και επί 2 τόν παρονομαστήν, εύρίσκομεν τά κλάσματα τών συνθέτων άνταποκρινόμενων ποδών. Ούτως εις τόν άπλοών πόδα 2/4 άνταποκρίνεται ό σύνθετος 6/8, εις τόν 3/2 ό 9/8 π. χ.

Εάν δε τούναντιον θέλωμεν να εύρωμεν εκ τών συνθέτων ποδών τά κλάσματα τών άπλών ποδών, άρκεί να διαιρέσωμεν τόν αριθμητήν μέν διά τρία τόν δε παρονομαστήν διά δύο. Ούτω του 6/8 είνε ό 2/4, του 9/8 είνε ό 3/4.

Οι διάφοροι πόδες μετά τών τεσσάρων τονικών μορφών των, δυνατών να παρασταθώσιν ως εξής:

Άπλοι πόδες (διαδ. χρόνοι)		Σύνθετοι πόδες (τριαδ. χρόνοι)	
1ον Έν μακρόν	1ον Έν μακρόν έστιμμένο	2ον 1/2 μακρόν	3ον βραχύ
2ον 1/2 μακρόν	2ον 1/2 μακρόν	4ον χρώμα	
3ον βραχύ			
4ον χρώμα			
Εις δύο χρόνους	Εις δύο χρόνους		
Εις τρεις χρόνους	Εις τρεις χρόνους		
Εις τέσσαρας χρόνους	Εις τέσσαρας χρόνους		

Οι έν χρήσει εις την νέαν μουσικήν άπλοι πό-

δες, είνε εκείνοι, εις ους τό βραχύ σχηματίζει την άξίαν του χρόνου.

Μεταχειριζόμεθα συχνά τόν εκ δύο χρόνων πόδα, όστις έχει έν ήμιμακρον δι' έκαστον χρόνον. δηλαδή τόν εκ δύο δευτέρων πόδα.

Μεταξύ δε τών ποδών τών έχόντων ως άξίαν χρόνου τό χρώμα, μεταχειριζόμεθα τόν εκ τριών όγδών.

Έκ δε τών συνθέτων ποδών έν χρήσει είνε εκείνοι εις ους τό έστιμμένο βραχύ, άποτελεί την άξίαν του χρόνου.

Ενίοτε μεταχειρίζονται τόν εκ πέντε χρόνων πόδα, άλλ' ό τοιούτος ένεκα τών πολλών δυσκολιών δέν είνε τόσον έν κοινή χρήσει.

Περί συγκοπής.

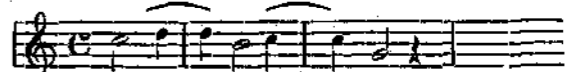
Η συγκοπή είνε άντικατάστασις του ρυθμικού τονισμού. Κατά την συνήθη τάξιν, ό ήχος άρχεται δι' ισχυρού χρόνου, ή διά μέρους ισχυρού χρόνου και τελειώνει επί αδυνάτου χρόνου, ή επί μέρους αδυνάτου χρόνου.

Διά του σημεϊου δηλούμεν την αρχικήν ένταση του ήχου. Η συγκοπή άποτελεί τό άντίστροφον του τοιούτου τόνου, δηλαδή ό ήχος άρχεται έντόνως επί του ασθενούς χρόνου και ασθενώς τελειώνει επί του ισχυρού χρόνου (ή επί μέρους τούτου). Ούτως ό ήχος (ως και τά φθογγόσημα) εύρίσκεται κεκομμένος έν τή χρόνω.

Παρατηρούμεν, ότι ό έντονος τονισμός φέρεται επί του ασθενούς χρόνου, ό δε ασθενής επί του ισχυρού. Η συγκοπή λοιπόν είνε φθογγόσημόν τι συγκεκομμένο επί τινος χρόνου ισχυροτέρου του αρχομένου.

Ό άνωθεν σημειούμενος τρόπος ήτον άλλοτε έν χρήσει και εκ τούτου εύκόλως έννοούμεν την ρυθμικήν άντικατάστασιν. Άλλά σήμεραν, όπως εύκολώτερον γράφονται τά φθογγόσημα και όπως μή διακόπτονται υπό τών καθέτων γραμμών τών ποδών, διαιρούμεν αυτά εις δύο μέρη, άτινα έννοούμεν διά της έννωτικής γραμμής.

Η συγκοπή θέτουσα άντίπατικώς τόν τονισμόν ως προς την φύσιν του χρόνου (ή τών μερών του χρόνου) διακόπτει την κανονικήν ρυθμικήν πορείαν και εύτω παρουσιάζει έπαισθητήν διδασκαλίαν εις τούς σπουδάζοντας.

(Έπεται συνέχεια)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

34. Αίνιγμα.

Φίλτατε, ἰτὸ ὄνομα
γράφματος ἂν λάβῃς
κ' ἓνα ἀκρωτήριο
παραπλεύρως βάλῃς.

στεῖλε με στὴν ἀκρὴ
καὶ αὐτοῦ τοῦ κόσμου
καὶ παραγγελίας,
ὅσας θέλεις, δὸς μου.

35. Γρίφος.

Τὸ δὲ λέει ΒΡ χιῶν 2Ρ Θο Θη

Κισσοῦ

ΑΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

11ον ΤΕΥΧΟΥΣ

28. Ἄν-θ-δς-ἄνθος

Ἐλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Παν. Α. Παπαθανασίου ἐκ Πατρῶν, ὁ κ. Μιχ. Παπασταύρου, ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Γεώργιος... ἐξ Ἀθηνῶν, ἡ Δίς Σοφία Δημακοπούλου ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἡ Δίς Ἀντιγόνη Πρίντζη ἐκ Τήνου.

29. Ὁ Αἰώνιος ἦν Θεός.

Ἐλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Παν. Α. Παπαθανασίου ἐκ Πατρῶν, ὁ κ. Μιχαὴλ Παπασταύρου ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἡ Δίς Σοφία Δημακοπούλου ἐξ Ἀθηνῶν.

30. Ἡ πείνα εἶνε ὀλεθρία

Ἐλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Μιχαὴλ Παπασταύρου ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Παναγ. Παπαθανασίου ἐκ Πατρῶν καὶ ἡ Δίς Σοφία Δημακοπούλου ἐξ Ἀθηνῶν.

ΜΕΓΕΘΥΝΣΕΙΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΩΝ

Εἰς τὸ μοναδικὸν φωτογραφεῖον τῶν Ἀδελφῶν Κάντα ἐν τῇ Πλατεῖᾳ Συντάγματος, ἐκτελοῦνται καλλιτεχνικώτατα μεγεθύνσεις οἷον δῆποτε φωτογραφιῶν εἰς διάφορα μεγέθη, ὧν ἡ ἐπιτυχία εἶνε τῶ ὄντι θαυμασία, ἢ δὲ τμηρῶς σχετικῶς μικροτάτη.

Παραγγελία εἶνε δεκτὴ ἐξ ὅλου τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ἐπίσης ἐν τῷ φωτογραφεῖῳ τούτῳ πωλοῦνται καὶ πλαίσια διὰ φωτογραφίας φραγίστατα, στερεὰ ἐκ ξύλου καλοῦ, πεποικλιμένου διὰ βελούδου καὶ ἀγγειοπλαστικῆς σπανίας τέχνης. Τιμὰι μετριώταται.

ΑΔΕΛΦΟΙ ΑΡ. ΜΑΡΙΝΤΖΟΓΛΟΥ ΚΑΙ Σα

ΕΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥΠΟΛΕΙ

Ἀποθήκη οἴνουπνευματωδῶν ποτῶν. Κατάστημα ἀποικιακῶν εἰδῶν. Ἐργοστάσιον συσταμαλίου καὶ ταχυνοῦ Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

STAVRI PAPPAGEAN

Proprietarul fabriciei de Cognac

"MINERVA."

Buzesti 100 — Bucuresti

Τὰ ἀπαράμιλλα ποτὰ τοῦ Ἐργοστασίου τούτου ἐβραβεύθησαν εἰς τὰς Ἐκθέσεις τῶν Παρισίων τοῦ 1900 καὶ τοῦ Τουρίου τοῦ 1902.

Ὁ κ. Παπαγιάννης ἐσπούδασεν εἰδικῶς τὴν κατασκευὴν ἐν Γαλλίᾳ.

Β. Ν. ΡΟΥΤΣΟΥ Στενογραφία. (ἔκδοσις Β΄.) Τεύχος καλλιτεχνικόν. Τιμὴ φρ. 3. Ἀποκλειστικὴ πώλησις εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ Δελτίου τῆς Ἀκαδημίας.

ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,"

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ μας οἱ ἀποστέλλοντες ἔργα πρὸς δημοσίευσιν νὰ μὴν ἀνησυχοῦν διὰ τὴν ἀργοπορίαν τῆς καταχωρήσεως, διότι θὰ δημοσιεύονται κατὰ σειρὰν ἀρχαιότητος.

Παρακαλοῦνται ἐκ τῶν κ. κ. συνδρομητῶν μας οἱ εὐαρεστούμενοι, ὅπως μᾶς στέλλωσιν, ἂν εἶνε δυνατόν, τὴν μικρὰν πρὸς ἡμᾶς ἀλληλογραφίαν τῶν δι' εἰκονογραφημένων δελταρίων τοῦ τόπου τῶν.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ

ΜΕΓΑΛΗΣ ΒΡΕΤΑΝΙΑΣ

Μεγάλῃ Ὀδῷ Πέρα. Ἐν Κωνσταντινουπόλει

Διευθυντῆς ΔΗΜΟΣΘ. ΚΑΛΛΑΣ

Κεῖται εἰς τὸ κεντρικώτερον μέρος τῆς πόλεως μεθ' ἄλλων φραγίων ἐπὶ τοῦ Βόσπορου, ὑπηρεσίαν ἀμειπτον καὶ μαγειρικὴν γαλλικὴν Πρώτης Τάξεως. Table d'Hotel. Διαθέτει δὲ δωμάτια ἐν εἰκοτροφίᾳ ἀπὸ 3 — 8 φρ. καὶ ἀπὸ 7 — 10 φρ.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ "ΦΥΣΕΩΣ" ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

Ὁ κύριος Ἐδουάρδος Μισέρ καθηγητῆς τῆς Γαλλικῆς ἐν Πάτραις, ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τῆς Ἀφθονίας Ὀδοῦ Ἀγ. Νικολάου, διατελεῖ ἀνταποκριτῆς τῆς «Φύσεως» καὶ δύνανται οἱ συνδρομηταὶ ἡμῶν νὰ τῷ καταβάλωσι τὰς συνδρομὰς τῶν.

Ὅμοιως ἔχει τὴν πληρεξουσιότητα νὰ ἐγγράφῃ καὶ νέους συνδρομητάς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,"

Δ. Μ. Καλάμας. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἀποδείξις μετ' ἀριθμοῦ λαχείου σας ἐστάλη ὑμῖν ταχυδρομικῶς. — Π. Ρ. Ὁδῆσάβ. Χρήματα ἐλήφθησαν. Ἀποδείξις, τόμος τῆς «Φύσεως» καὶ λοιπὰ βιβλία σας ἐστάλησαν ταχ. ἐπὶ συστάσει. — Α. Σ. Πάνορμον. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Ἀποδείξις μετὰ λαχείου ταχυδρομικῶς στέλλεται. Ἐυχαριστοῦμεν. — Σ. Κ. Βῶλον. Δῶρον προσεχῶς στέλλεται πολὺ εὐχαριστως. — Π. Δ. Ταῖγάνιον. Ἐπιστολὴ καὶ λοιπὰ ἐλήφθησαν. Ἐχει καλῶς. Τόμοι σταλήσονται ρύθμῃ. — Α. Μ. Σατοῦμ. Συνδρομὰ ἤδη ἐλήφθησαν διὰ Τραπεζῆς. Ἐυχαριστοῦμεν πολὺ. Γράφομεν. — Σ. Κ. Πότι. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Ἄλλα ἀποστέλλονται ἐκ νέου. — Ε. Μ. Πάτρας. Ἰατὴρ ἦλθε. Προσεχῶς γράφομεν. — Ν. Θ. Σφάξ. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ἀναμένομεν συντόμως, ὡς γράφετε. — Γ. Κ. Ρ. Λέουκωσιαν. Ἐλήφθησαν καὶ ἀναμένομεν γενικὴν ἐκκαθάρισιν. — Ν. Β. Ζάμνιτσαν. Μέρος παραγγελίας ἐστάλη. Ὑπόλοιπον ἐτοιμάζεται. — Θ. Θ. Κ. Ἐνταῦθα. Ἐλήφθη. Ἐχει καλῶς. — Π. Π. ΒαθὺΣάμου. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ἐχει καλῶς εὐχαριστοῦμεν καὶ ἀναμένομεν συντόμως. — Ν. Ο. Μεσολόγγιον. Στείλατε παρακαλούμεν ἐκκαθάρισιν ἀποδείξεων. — Τ. Σ. Χαλκίδα. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἀποδείξις μετὰ λαχείου σας στέλλεται ταχυδρομικῶς.